

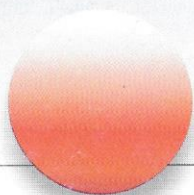
ISSN 1642 - 5065

POLSKI KOMITET KOLORYSTYKI

INFORMATOR CHEMIKA KOLORYSTY

ROK 2001

NR. 2

INFORMATOR CHEMIKA KOLORYSTY

Rok 2001 (2)

Nr 2

Historię polskiej kolorystyki

opracował zespół w osobach:

doc. mgr inż. M Graliński

mgr inż. E. Klimek

inż. A. Polka

doc. dr inż. W. Szczepaniak

dr inż. D. Żyżka

ZESPÓŁ REDAKCYJNY :

mgr inż. Mirosław Graliński -

red. naczelny

inż. Włodzimierz Dominikowski

dr inż. Bogumił Gajdzicki

mgr inż. Alicja Kawiorska

mgr inż. Stanisław Pruś

dr inż. Włodzimierz Szczepaniak

REDAKCJA :

POLSKI KOMITET KOLORYSTYKI

90-007 Łódź, Pl. Komuny Paryskiej 5

tel. 0-42 633-94-88

WYDAWCA :

FUNDACJA ROZWOJU POLSKIEJ
KOLORYSTYKI

90-007 Łódź, Pl. Komuny Paryskiej 5

tel. 0-42 633-94-88

fax 0-42 633-50-03

DRUK :

FINGER PRINT

90-361 Łódź, ul. Piotrkowska 270

tel./fax 0-42 684 20 38

fp@fingerprint.pl

www.fingerprint.pl

Spis treści:

1. Wstęp.	5
2. Tendencje integracyjne chemików-kolorystów w początkach XX wieku.	6
3. Kierunki działań polskich chemików-kolorystów w okresie przed- i po- I-ej wojnie światowej.	8
4. Powstanie samodzielnego stowarzyszenia p.n. „Polskie Towarzystwo Chemików Kolorystów” i jego działalność w latach 1930-1939.	9
5. Działalność polskich chemików-kolorystów po II-ej wojnie światowej do 1959 r.	10
6. Powołanie w 1959 r. Polskiego Komitetu Kolorystyki.	17
7. Działalność kolejnych zarządów PKKol. w okresie lat 1959-2000 obejmująca: - seminaria szkoleniowe- działalność odczytową- współpracę z zagranicą- sprawy organizacyjne	18
8. Powołanie i działalność Fundacji Rozwoju Polskiej Kolorystyki.	52

Słowo wstępne

Drugi numer kolejny naszego „Informatora Chemika Kolorysty” jest poświęcony prawie w całości opracowaniu, które było przygotowywane od pewnego czasu przez zespół kilku osób - członków Zarządu PKKol, a dotyczy historii polskiej kolorystyki. Jak już wspomniano w pierwszym numerze kolorystyka włókiennicza zajmuje szczególną pozycję w technologii przemysłu tekstylnego, a szereg wybitnych postaci, które przyczyniły się do jej rozwoju i ugruntowania zasługuje na specjalną uwagę.

Podobnie jak w innych krajach, w których znaczącą pozycję zajmuje przemysł włókienniczy, również i u nas wcześniej zaczęły powstawać organizacje skupiające środowisko chemików - kolorystów i wykończalników. Wywierały one duży wpływ na rozwój tej dziedziny wiedzy, jak również dziedzin pokrewnych, takich jak synteza barwników czy środków pomocniczych i wykończalniczych, jak również nowe konstrukcje maszyn wykończalniczych.

Wcześniej też organizacja polskich chemików - kolorystów, która powstała w okresie między pierwszą a drugą wojną światową nawiązała ścisły kontakt z analogicznymi organizacjami w innych krajach. Widocznym wyrazem tych kontaktów stała się przynależność do międzynarodowej organizacji tworzącej swego rodzaju lobbing polegający na wzajemnej wymianie wiedzy i doświadczeń, jak również wspieraniu się w sprawach zawodowych.

Po długiej przerwie spowodowanej najpierw wojną a następnie ponurym okresem dominacji określonej doktryny politycznej obecnie uczestniczymy ponownie od blisko 10 lat w tym międzynarodowym lobbingu i aczkolwiek sytuacja przemysłu tekstylnego w wielu krajach, zwłaszcza obszaru Europy, jest trudna to jednak wzajemne kontakty specjalistów chemików - kolorystów przynoszą określone i znaczące owoce.

W tym też momencie, jak również z uwagi na niedawno obchodzony jubileusz 40-lecia istnienia Polskiego Komitetu Kolorystyki, organizacji będącej kontynuatorem dawniejszych chlubnych tradycji tej grupy zawodowej nadszedł, naszym zdaniem moment właściwy na spojrzenie wstecz, jak również na przypomnienie najwybitniejszych postaci, które współtworzyły nasze grono. Kierując się tymi motywami oddajemy do Waszych rąk, Drodzy Czytelnicy to opracowanie, które powinno przyczynić się do określenia naszej obecnej pozycji.

Ale nie tylko. Winno ono również dać impuls tym wszystkim, którzy w bliższej i dalszej przyszłości zechcą podjąć trud kontynuowania tej tradycji w jaką obrosła już nasza dziedzina wiedzy, nasza Polska Kolorystyka. Oby trud włożony przez naszych Poprzedników nie poszedł na marne!

Zespół Redakcyjny

Historia polskiej kolorystyki

1. Wstęp

Starania o utworzenie organizacji kolorystów polskich sięgają początków XX wieku mimo, że sytuacja polityczna w jakiej znajdowała się wówczas Polska nie bardzo temu sprzyjała. Należy podkreślić, że znaczna większość polskich kolorystów pracujących w tym okresie była absolwentami Szkoły Chemicznej w Miluzie, we Francji. Zadzierzgnięte tam znajomości i przyjaźnie tworzyły swoistą solidarność zawodową owocującą wymianą doświadczeń, jak i pomocą w uzyskiwaniu pracy.

Niezależnie od tego warto może postawić pytanie: jaki był powód wyodrębnienia tej właśnie grupy zawodowej specjalistów? Dlaczego nie powstały wśród szerokich rzesz różnych specjalistów technicznych, pracujących w przemyśle włókienniczym inne organizacje skupiające np. sprzedawców czy tkaczy? Odpowiedź na takie pytania nie jest łatwa. Można mówić o pewnej analogii w stosunku do wielu innych krajów, ale to nie wyjaśnia jeszcze istoty sprawy. Decyduje tu chy-

ba w poważnym stopniu rola i znaczenie chemii a zwłaszcza chemicznej obróbki włókna w całym procesie wytwarzania wyrobu włókienniczego, od surowca do wyrobu końcowego, za który to wyrób należy uważać w danym przypadku szeroko pojęty ubiór człowieka, wliczając w to zarówno odzież wierzchnią, jak i bieliznę, wyroby pończosznicze, nakrycia głowy i różnego typu dodatki. Dość powiedzieć, że bez chemii z całym jej bogactwem związków różnego rodzaju, a zwłaszcza barwników, jak również bez najróżniejszych technologii stosowania trudno byłoby mówić o radości, płynącej zarówno dla użytkownika jak i obserwatora z postrzegania barw, piękna i estetyki ubioru ludzkiego i nie tylko. Zaliczyć tu również można całą gamę wyrobów wyposażenia wnętrza i wiele innych włókienniczych wyrobów pokrewnych. W szeroko rozumianym pojęciu piękna i estetyki idzie oczywiście nie tylko o krój i formę wyrobu odzieżowego, bo tym zajmuje się moda i odzieżownictwo, ale także i przede wszystkim o jego walor kolorystyczny, a więc o to wszystko, co w

połączeniu z pięknym kroju i harmonią sylwetki ludzkiej tworzy całość estetycznego doznania.

Już w czasach, gdy tworzenie odzieży było domeną działania rzemiosła szczególnym szacunkiem cieszyli się ci specjaliści, którzy potrafili nadawać wyrobom stałą barwę, malować na tkaninach wielokolorowe wzory, słowem dawać do dyspozycji użytkownika wyrobów nie tylko wygodny i praktyczny, ale i piękny, budzący zachwyt i przyciągający oko ludzkie. Ci, jak wówczas nazywano „barwiarze” zazdrośnie strzegli przed osobami niepowołanymi sekretów swoich „tajemnych” umiejętności, a chcąc je jeszcze bardziej doskonalić łączyli się w cechy i innego typu zespoły w celu lepszej wymiany doświadczeń i ugruntowania posiadanej wiedzy.

2. Tendencje integracyjne chemików - kolorystów w początkach XX wieku

Już w XIX wieku zaczęły powstawać, głównie w Europie, różne stowarzyszenia skupiające specjalistów zajmujących się na końcowej obróbce, czyli „wykończeniu” wyrobów włókienniczych. Do jednego z pierwszych, istniejących od 1884 roku po dziś dzień, należało stowarzyszenie chemików-kolorystów angielskich (*The Society of Dyers and Colourists*). Ludzie wchodzący w skład tych stowarzyszeń zajmowali się głównie barwieniem i drukowaniem wyrobów włókienniczych. Początkowo

stosowano do tych celów wyłącznie barwniki pochodzenia naturalnego. Wraz ze wzrostem zapotrzebowania, jak również z rozwojem chemii zaczęły powstawać barwniki syntetyczne i nie jest chyba kwestią przypadku, że pierwszy taki barwnik Moweina, został wynaleziony właśnie w Anglii.

Z biegiem lat sztuka i rzemiosło zajmujące się barwieniem i drukowaniem wyrobów włókienniczych zaczęły w coraz szerszym stopniu opierać się na podstawach naukowych i śmiało można stwierdzić, że proces ten trwa po dziś dzień, co obserwujemy np. ostatnio w nawiązaniu do racjonalnych fizykochemicznych podstaw procesów wykończalniczych.

Grupa specjalistów, którą stanowili chemicy-koloryści, zaczęła tworzyć swego rodzaju zamknięty klan ludzi, którzy decydowali o końcowym efekcie procesów zachodzących podczas wytwarzania wyrobów włókienniczych. W międzyczasie uprawiane rzemiosło przekształciło się stopniowo w przemysł, a klan, o którym mówimy, stał się najbardziej poszukiwaną i najbardziej opłacaną grupą zawodową specjalistów w tym przemyśle. Z ich opinią liczył się każdy właściciel fabryki, oni byli najbardziej poszukiwanymi fachowcami, często wzajemnie podkupowanymi przez konkurencję. Stanowili swego rodzaju „szlachtę” wśród innych specjalistów technicznych przemysłu włókienniczego.

Z ich też inspiracji rozpoczął się najpierw szalony rozwój chemii barwników, a następnie wszelkiego rodzaju związków chemicznych stosowanych do wykończeń. Chemia barwników stała się z kolei siłą napędową rozwoju całej nowoczesnej chemii, która trwa właściwie do chwili obecnej, jeżeli uwzględnimy również ogromny rozwój chemii tworzyw sztucznych. Jak grzyby po deszczu zaczęły powstawać nowe, coraz to większe fabryki wytwarzające barwniki syntetyczne, stanowiące podstawę rozwoju nowoczesnego przemysłu chemicznego. Szczególnie gwałtowny rozwój nastąpił w Niemczech, Szwajcarii, Anglii, Francji, w Stanach Zjednoczonych i w Japonii. A były to lata, gdy sprawy ekologii nie odgrywały jeszcze praktycznie żadnego znaczenia. Obecnie wraz z rozwojem wiedzy w dziedzinie wytwarzania barwników syntetycznych, pojęcia i wymagania ulegają głębokim transformacjom. Obserwuje się daleko idące zmiany wytwarzanych asortymentów barwników i związków wykończeniowych, przemieszczenia produkcji z jednych krajów do innych, w których przepisy ochrony środowiska nie są dotąd tak rygorystycznie przestrzegane lub takich, w których nadal jest obfitość taniej siły roboczej. W tych procesach transformacji podstawowy głos należy nadal, jak i dawniej, do chemików-kolorystów, z tym, że ich stanowisko musiało również ulec da-

leko idącej zmianie, tj. wraz z duchem czasu stać się bardziej sprzyjające środowisku.

Takie szerokie naświetlenie roli jaką pełnili dawniej i pełnią obecnie chemicy-koloryści, niech posłuży za tło niezbędne do zrozumienia ich szczególnej pozycji, zajmowanej we współczesnym przemyśle włókienniczym, a z pozycji tej wynika potrzeba i celowość zrzeszania się w specjalistycznych stowarzyszeniach branżowych. Cele powstawania takich stowarzyszeń pozostały w zasadzie takie same jak przed wiekiem, ale możliwości i środki oddziaływania wsparte o podstawy nowoczesnej wiedzy i nauki są niewspółmiernie większe. Jak już wspomniano wcześniej, jednym z pierwszych założonych stowarzyszeń chemików-kolorystów było stowarzyszenie powstałe w Anglii. Wkrótce po nim zaczęły powstawać inne o podobnym charakterze w innych krajach ówczesnej Europy.

Tak więc np. z inicjatywy kolorystów pracujących w Czechach, wchodzących wówczas w skład monarchii austro-węgierskiej, w mieście Dvur Kralove nad łabą (wówczas Königinhof), powstał w roku 1908 Związek Chemików-Kolorystów (*VCC - Verein der Chemiker - Coloristen*).

Związek ten liczący w chwili swojego powstania około 100 członków, opracował i zarejestrował w praskim sądzie swój statut, wybrał zarząd i jesz-

cze przed końcem roku 1908 rozpoczął działalność. Do związku należeli koloryści z różnych krajów. Pierwsze plenarne zebranie związku odbyło się, wraz z pierwszym kongresem w Dreźnie, w roku 1909 i tam podkreślono od razu międzynarodowy charakter związku, tworząc jednocześnie pierwsze autonomiczne sekcje krajowe (Francja, Włochy). Jeszcze przed pierwszą wojną światową zaczęto zwoływać co roku kongresy chemików-kolorystów, a miejscem tych spotkań były: w 1909 r. Drezno, w 1910 r. Frankfurt n/Menem, w 1911 r. Turyn, w 1912 r. Wiedeń i w 1913 r. Berlin.

3. Kierunki działań polskich chemików-kolorystów w okresie przed- i po- I-ej wojnie światowej.

W dniu 5 maja 1910 r. w ówczesnym Królestwie Polskim znajdującym się pod berłem carów rosyjskich, odbyło się posiedzenie Koła Chemików Stowarzyszenia Techników w Warszawie, z licznym udziałem kolorystów z Łodzi, z zamiarem powołania Związku Kolorystów Polskich w ramach Stowarzyszenia Techników. Niestety zamierzenie to nie zostało zrealizowane.

W 1912 r. zaczęto wydawać pod redakcją dr Stanisława Weila „Przegląd Chemiczno-Techniczny”, czasopismo poświęcone zagadnieniom przemysłu chemicznego i handlu przetworami chemicznymi. W czaso-

piśmie tym, w numerze 12, s. 246, z grudnia 1912 r. pod nagłówkiem „W sprawie organu chemików kolorystów” czytamy:

„Pragnęliśmy nadto, by czasopismo nasze stało się ośrodkiem, skupiającym rozproszonych po świecie kolorystów Polaków. Dla wielu powodów nie dało się dotychczas stworzyć organizacji polskiej. Tymczasem ilość kolorystów naszych jest bardzo znaczna, w wielu wypadkach zajmują oni naczelne stanowiska i tylko brak porozumienia i poznania się wzajemnego sprawia, że fach ten nie wywiera należnego mu wpływu. Czasopismo nasze pragnęłoby choć w części zastąpić ów brak organizacji, stać się narzędziem porozumienia.”

W „Przeglądzie Chemiczno-Technicznym” działem kolorystycznym kierowali wówczas Karol Dziewoński (późniejszy prof. UJ) oraz Karol Raczkowski, wybitny kolorysta polski.

Na początku 1913 r. w „Przeglądzie Chemiczno-Technicznym” podano spis chemików polskich pracujących w dziedzinie kolorystyki. Pierwszy spis obejmował 89 osób, z których 32 pracowało w ówczesnym Królestwie Polskim. Kolejna lista kolorystów ze stycznia 1914 roku podawała ok. 100 nazwisk. Spisy te sporządzał inżynier, późniejszy prof. Edmund Trepka. Jednakże mimo dużego zapatu do pracy społecznej w ramach własnej organizacji, nie udało się

zorganizować przed pierwszą wojną światową stowarzyszenia kolorystów polskich.

Należy jednak podkreślić tu rolę jaką odegrał Polak dr Władysław Kiełbasiński, należący wówczas do sekcji rosyjskiej, na forum międzynarodowym pełniąc przez pięć lat (1912-1917) funkcję prezesa wspomnianego wyżej Związku Chemików-Kolorystów (VCC).

Pierwsza wojna światowa spowodowała przerwę w działalności Związku, a ilość jego członków spadła z 600 przed wojną, do 180. Dopiero w roku 1921 zwołano kolejny, 6. Kongres do Salzburga, gdzie m.in. postanowiono przekształcić Związek w Międzynarodowy Związek Chemików-Kolorystów (IVCC).

4. Powstanie samodzielnego stowarzyszenia p.n. „Polskie Towarzystwo Chemików Kolorystów” i jego działalność w latach 1930-1939.

Samodzielne stowarzyszenie kolorystów polskich powstało dopiero w 1930 r. Zebranie organizacyjne odbyło się w Łodzi, w dniu 30 marca. Ustalono nazwę: Polskie Towarzystwo Chemików Kolorystów i przyjęto statut. Pierwszym prezesem został Artur Scheunert. Członkami stowarzyszenia byli chemicy-koloryści z przemysłu włókienniczego, chemicy-barwnikarze oraz chemicy zajmujący się produkcją chemicznych środków pomocniczych dla włó-

kiennictwa i ich aplikacją. Zadaniem organizacji była działalność w celu rozwoju polskiej kolorystyki i chemicznej obróbki włókna przez organizowanie odczytów, zebrań koleżeńskich i szerokiej wymiany myśli technicznej wśród stowarzyszonych. Towarzystwo to od maja 1931 r. należało do utworzonej właśnie na posiedzeniu delegatów poszczególnych krajowych organizacji chemików-kolorystów w Paryżu Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów (*Fédération Internationale des Associations de Chemistes du Textile et de la Couleur*). Na tym samym posiedzeniu w Paryżu został również ostatecznie zatwierdzony dyskutowany od dłuższego czasu statut Federacji. Pierwszymi delegatami polskimi do Federacji byli: Artur Scheunert i Karol Raczkowski.

Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów skupiała w 1936 roku stowarzyszenia: francuskie, włoskie, niemieckie, polskie i hiszpańskie. Współpracowała również z Federacją organizacją szwajcarską oraz najstarsze stowarzyszenie kolorystów w Europie, którym jest *The Society of Dyers and Colourists (SDC)* w Bradford. Federacja wydawała swój biuletyn, w którym drukowała referaty z prac badawczo-dosлідczalnych, wyciągi patentowe dotyczące zagadnień barwnikarskich i chemicznej obróbki włókna z krajów członkowskich stowarzyszeń i protokoły z posiedzeń zarządu z delegatami.

W skład ostatniego zarządu Polskiego Towarzystwa Chemików Kolorystów wybranego na początku 1939 r. wchodził: Marian Horoszewicz (prezes), Edward Kinderman, Tadeusz Markowski, Józef Meissner, Stefan Przyborowski, Edward Strutkowski i Wacław Włodarczyk. Podczas II wojny światowej P. T. Chemików Kolorystów przestało istnieć, a jego prezes inż. Marian Horoszewicz zginął w obozie koncentracyjnym w Dachau.

W latach trzydziestych działało również w Łodzi Stowarzyszenie Technicznych Kierowników Farbiarni. Członkami jego byli samodzielni kierownicy farbiarni oraz producenci różnych chemikaliów dla przemysłu włókienniczego, w tym również właściciele małych wytwórni barwników. Prezesem do 1930 r. był Stanisław Snawadzki (senior), a od 1930 r. do wybuchu drugiej wojny światowej - Adolf Berg. Wojna przerwała działalność również tego stowarzyszenia, a po wojnie nie zostało ono reaktywowane.

Istniejący w okresie przedwojennym Łódzki Związek Techników Włókienniczych rekrutował członków przeważnie spośród absolwentów Państwowej Szkoły Włókienniczej, w której na wydziale farbiarsko-wykończalniczym kształcono techników również w zakresie chemicznej obróbki włókna. Sekcja farbiarsko-wykończalnicza ŁZTW liczyła ponad 100 techników. Niektórzy z nich już w latach przedwojennych

pracowali na kierowniczych stanowiskach w zakładach włókienniczych. Technicy, którzy przeżyli pożogę wojenną (1939-1945), byli podporą przy uruchamianiu przemysłu włókienniczego po wojnie.

ŁZTW wydawał czasopismo „*Technik Włókienniczy*”. W jednym z numerów tego pisma podano wykaz autorów publikacji drukowanych w latach 1929-1939. Na 77 nazwisk specjalistów różnych branż włókienniczych, 15 autorów stanowili koloryści.

5. Działalność polskich chemików kolorystów po II-ej wojnie światowej do 1959 r.

Po zakończeniu okupacji niemieckiej, ale jeszcze przed ustaniem działań wojennych w Europie, na początku 1945 roku Polacy ze wszystkich stron świata zaczęli wracać do kraju. Byli wśród nich naukowcy, inżynierowie różnych specjalności i koloryści. Trudna sytuacja gospodarcza po wojnie postawiła przed nimi pilne zadania odbudowy fabryk i uruchomienie produkcji. Brakowało zaplecza naukowego, a konieczne było wprowadzenie postępu technicznego. Stare biblioteki i księgozbiory były zdewastowane, a sytuacja w kraju wymagała rozwoju produkcji, która sprostaby wymaganiom czasu. Dlatego każdy referat, który omawiał nawet zagadnienia mniej aktualne, był jak najbardziej pożądany w organizo-

wanych wówczas klubach techniki. Przystępując do organizacji życia technicznego nie zapomniano o akcji odczytowej i piśmiennictwie fachowym.

Na terenie Łodzi tego rodzaju akcję zainicjowano w pierwszych miesiącach po przejściu fali wojennej. Chemicy kolorysty rozpoczęli działalność również w zakresie publikacji. Pierwszym prelegentem był dr Mieczysław Dominikiewicz, który występował na mównicy w walonkach i polowej kurtce z płaszczą wojskowego. Otrzymał je w darze od żołnierza radzieckiego po wyjściu z obozu w Oświęcimiu. Dr M. Dominikiewicz wygłosił w 1945 roku kilka odczytów na temat teorii barwy, środków barwiących i kolorystyki włókienniczej.

W połowie 1945 r. zaczęto wydawać czasopismo „Przegląd Włókienniczy”, które było organem Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego. Na łamach tego pisma drukowano artykuły m.in. pióra Mieczysława Dominikiewicza. W 1946 r. wydrukowano cykl artykułów z serii „Włókna, barwniki i barwienie w świetle rzeczywistości chemicznej”, a oprócz tego 4 artykuły o różnej tematyce. Poza tym dr M. Dominikiewicz był autorem pierwszego po wojnie podręcznika z dziedziny farbiarstwa.

Doceniając potrzebę informacji, chemicy, barwnikarze i kolorysty opracowali raport o stanie zagadnień barw-

nikarskich w okresie powojennym i możliwości produkcji barwników w kraju. Omówiono zaopatrzenie przemysłu włókienniczego w barwniki i chemikalia organiczne w okresie 1945-1947. Zebrane materiały zostały opublikowane w miesięczniku „Przemysł Chemiczny”, który wówczas był organem CZP-Chemicznego. Autorami artykułów byli: prof. E. Trepka, dr M. Russocki, dr E. Lasocki, inż. K. Raczkowski, inż. H. Flejszer, inż. J. Bursztyn, inż. J. Wińczak, inż. A. Zieliński, inż. F. Kacprzak, inż. M. Axt i inni.

Należy zaznaczyć, że zakłady produkujące barwniki i produkty organiczne podlegały w latach 1945-1947 Zjednoczeniu Przemysłu Organicznego i Farmaceutycznego, które było zlokalizowane w Łodzi.

Chemicy, barwnikarze i kolorysty włączyli się również do akcji, zorganizowanej przez Zarząd Główny SITP-Chem., przygotowania cyklu wykładów dla inżynierów i techników. Opracowano pięć tematów z zakresu wytwarzania półproduktów i barwników oraz stosowania barwników. Materiał pod wspólnym tytułem „Nowoczesne kierunki w chemii barwników” stanowiły osobny, IX tom wydawnictwa. Autorami ich byli: dr W. Wojtkiewicz, prof. W. Leśniński, dr M. Russocki, mgr inż. J. Walewski i prof. E. Trepka.

Omawiając działalność kolorystów należy wspomnieć o tak zwanej

„Szkole Turskiego”. Prof. Józef Szczęsny Turski po powrocie do kraju w 1946 roku z tułaczki wojennej objął kierownictwo katedry Technologii Węgla i Włókna Politechniki Warszawskiej. Ten znakomity chemik barwnikarz i wybitny kolorysta zorganizował Laboratorium Kolorystyczne, które realizowało prace zlecane przez Ministerstwo Prze-

mysłu Lekkiego. Laboratorium istniało na prawach instytutu naukowo-badawczego. Przy laboratorium zorganizowano radę techniczną, powołaną spośród wyróżniających się kolorystów. W radzie były reprezentowane wszystkie branże przemysłu lekkiego oraz te, w których używano barwniki. Zespół rady stanowiło ok. 20 osób.

Każdy z członków otrzymywał konkretne zadania do opracowania. Na posiedzeniach rady, które odbywały się co miesiąc, referowano opracowane zadania i dyskutowano. Członkowie rady - koloryści włókiennicy i chemicy (koloryści z innych gałęzi przemysłu używających barwniki) odbywali często odrębne posiedzenia. Członkowie rady technicznej stanowili wprawdzie organ doradczy dla kierownictwa laboratorium, ale dyskusje prowadzone w gronie 15-20 specjalistów na temat zagadnień kolorystyki miały charakter dyskusji na zebraniach stowarzyszeniowych lub nawet klubowych.

1. Prof. Edmund
Nekarda Trepka

2. Prof. Józef Szczęsny
Turski

3. Prof. Józef Meissner

4. Doc. mgr inż.
Franciszek Kacprzak

Z uwagi na fachowe kwalifikacje członków rady, ich opinie mogli wykorzystywać pracownicy Laboratorium Kolorystycznego, studenci i zainteresowane branże przemysłu, które często zwracały się do katedry lub wprost do Profesora o poradę, posiadał on bowiem duży autorytet w zakresie barwników.

Patrząc na te dawne poczynania można mieć wrażenie, że to był angielski „Klub Kolorystów”. Należy jednak przypomnieć, że w tych latach (1950-1955) z inicjatywy prof. J. Szczęsnego Turskiego i pod jego kierunkiem napisano osiem książek o wysokiej wartości z zakresu chemizmu, produkcji barwników, półproduktów organicznych, technologii barwienia i drukowania materiałów włókienniczych. Wzbogaciło to znacznie naszą literaturę fachową, a innym specjalistom dało impuls do chwycenia za pióro. Narady kolorystów jako Rady Technicznej dla Laboratorium Kolorystycznego Politechniki Warszawskiej zakończyły się w 1955 r. wraz ze śmiercią nieodżałowanego nestora polskich kolorystów, prof. Józefa Szczęsnego Turskiego.

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Włókienniczego, zorganizowane w 1946 r., utworzyło w ramach własnej organizacji sekcję branżową, a wśród nich również Sekcję Farbiarsko-Wykończalniczą. Początkowo sekcją kierowali koloryści, członkowie przedwojennego Polskiego Towarzy-

stwa Chemików-Kolorystów - Kazimierz Jarzębiński i Wacław Włodarczyk. W latach 1955-1956 przewodniczył sekcji Tadeusz Balasiński. Wąskie ramy organizacyjne nie dawały pełnej swobody działania, dlatego aktywność sekcji na odcinku zagadnień międzystowarzyszeniowych była mało widoczna.

Rozwój przemysłu włókienniczego w latach 50 to początek okresu zastępowania coraz droższej wełny i bawełny przez włókna chemiczne. Częściowe zastąpienie bawełny przez włókna z celulozy regenerowanej (wiskozy) nie wystarczało. Przejście z włókien naturalnych na syntetyczne - poliamidowe, poliestrowe, poliakrylonitrylowe wymagało często zmiany parku maszynowego, nowych wyselekcjonowanych barwników i nowych metod aplikacyjnych, a więc często wymagało modernizacji wielu zakładów włókienniczych.

W tym czasie nie produkowano w kraju dostatecznej ilości wyselekcjonowanych barwników i chemicznych środków pomocniczych, ułatwiających przerób włókien hydrofobowych lub łatwo zmieniających ich napięcie powierzchniowe. Dominował import.

W wyniku nadchodzących zmian i wzrostu zapotrzebowania na barwniki Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, którego przewodniczącym był wówczas mgr inż. Stanisław Miernik,

przy wydatnym poparciu Ministerstwa Przemysłu Chemicznego polecił zorganizowanie konferencji poświęconej zagadnieniom barwników. Realizację tego przedsięwzięcia zlecono Oddziałowi Łódzkiemu SITPChem. i ówczesnemu Oddziałowi Instytutu Barwników i Półproduktów w Łodzi.

W związku z tym, w dniach 16-18 czerwca 1955 r. obradował w Audytorium Chemicznym Politechniki Łódzkiej pierwszy po drugiej wojnie światowej ogólnopolski zjazd barwnikarzy i kolorystów. Współorganizatorem zjazdu były również: Zakład Technologii Barwników Politechniki Łódzkiej, Centralny Zarząd Przemysłu Barwników i Półproduktów oraz Instytut Barwników i Półproduktów. Zjazd miał charakter konferencji naukowo-technicznej, poświęconej zagadnieniom postępu technicznego w przemyśle barwników, a odbywał się pod hasłem „Postęp techniczny w przemyśle barwników i półproduktów”. W kołach specjalistów zjazd wzbudził duże zainteresowanie. W obradach brał udział jako reprezentant Zarządu Głównego SITPChem. przewodniczący mgr inż. Stanisław Miernik, ówczesny Generalny Dyrektor MPChem. Ogólnie w obradach brało udział około 200 osób. Obecni byli członkowie dyrekcji CZP Barwników i Półproduktów w Gliwicach, Politechniki Łódzkiej i innych uczelni w kraju, personel naukowo-badawczy zainteresowanych instytutów, kierowniczy perso-

nel techniczno-produkcyjny zakładów barwnikarskich oraz odbiorcy barwników reprezentowani przez przedstawicieli ówczesnych centralnych zarządów włókienniczych, włókienniczych zakładów produkcyjnych wraz z branżowym zapleczem naukowo-badawczym.

Obrady trwały dwa dni. Wygłoszono 9 obszernych referatów, w opracowaniu których brało udział 13 osób. Przedstawiono zagadnienia obrazujące aktualny stan produkcji barwników i konieczność dalszego intensywnego jej rozwoju. Stwierdzono, że dotychczasowy dorobek naukowy w zakresie technologii barwników i zaawansowanie technologiczne krajowego przemysłu barwnikarskiego powinny być zapowiedzią stworzenia dobrych warunków do rozwoju tej branży przemysłu chemicznego.

Dla sprostania tym potrzebom niezbędny był rozwój koksochemii jako źródła surowców dla półproduktów barwnikarskich, których ilość wytwarzana w kraju była nie wystarczająca, co ograniczało rozwój branży.

Zwrócono również uwagę na potrzebę budowy aparatury specjalnej wymaganej do uciążliwych procesów chemicznych w branży barwnikarskiej. Produkcja barwników w kraju powinna zabezpieczać potrzeby przemysłu włókienniczego, który zaczynał przerabiać nowe surowce, wymagające często nowych produktów chemicznych i no-

wych barwników. W związku z rozwojem przetwórstwa tworzyw sztucznych, produkcji farb graficznych, lakierów i farb do różnych celów występował znaczny asortymentowy niedobór pigmentów.

Podkreślano, że mimo szybkiego postępu w rozwoju przemysłu barwnikarskiego w Polsce, występowały trudności w zaopatrzeniu w aparaturę produkcyjną i urządzenia kontrolne.

W dyskusji zabierało głos szereg osób. Wnioski z dyskusji dotyczyły następujących zagadnień:

- zabezpieczenia rozwoju przemysłu barwników i półproduktów w najbliższych 10 latach i dalszych,
- podniesienia poziomu technicznego istniejącej produkcji barwników,
- przyśpieszenia projektowania nowych oddziałów produkcyjnych,
- kontynuowania dalszego rozwoju prac badawczych i projektowych w odniesieniu do nowych grup barwników i półproduktów,
- powołania w ramach NOT organizacji międzybranżowej, zajmującej się zagadnieniami barwników i kolorystyki.

Przyjęte na zjeździe wnioski znalazły adresata. Również postulat o powołanie międzybranżowej organizacji w ramach stowarzyszeń NOT, zajmującej się zagadnieniami aplikacji barwników i kolorystyką, znalazł wyraz w po-

stawieniach pojazdowych. Realizację tego postulatu zlecono Łódzkiemu Oddziałowi SITPChem., którego przewodniczącym był wówczas inż. F. Kacprzak.

Przeprowadzono konsultację z członkami Zarządu Głównego SITPWłók. i postanowiono utworzyć sekcję międzystowarzyszeniową, do której mogli należeć członkowie obu stowarzyszeń. Z ramienia SITPWłók. występował Tadeusz Balasiński, przewodniczący Sekcji Farbiarsko-Wykończalniczej.

W konsultacjach międzystowarzyszeniowych brali udział członkowie, którym zagadnienia kolorystyki były dobrze znane i którzy rozumieli doniosłość celu zmobilizowania specjalistów do wspólnego działania. Liczba aktywistów była duża, a spośród nich najbardziej zaangażowani organizacyjnie byli - włókiennicy: T. Balasiński, Z. Bocheński, E. Furmańczyk, W. Jasionowicz, A. Kołodziej, J. Meissner, J. Sikorski, B. Tarchalski i W. Włodarczyk; chemicy: J. Hirszowski, H. Golec, F. Kacprzak, A. Lach, J. Lewandowski, W. Lisiecki, J. Mielicki i W. Wojtkiewicz. Wymienieni aktywiści stanowili komisję porozumiewawczą, która zaproponowała listę pierwszych członków sekcji. Jednocześnie ustalono, że sprawy administracyjne sekcji będzie załatwiał SITPChem.

Pierwsze zebranie organizacyjne Sekcji Barwnikarsko-Kolorystycznej odbyło się w dniu 10 lutego 1956 r. w ów-

czesnej siedzibie WKP NOT w Łodzi, przy ul. Piotrkowskiej 102. Zebraniu przewodniczył nestor kolorystyki polskiej, prof. Edmund Trepka (Pł), autor pięknej monografii o kolorystyce. Wybrano 6-osobowy zarząd Sekcji, którego przewodniczącym został prof. Józef Meissner (Pł). Mandaty członków zarządu otrzymali: F. Kacprzak, A. Kołodziejski, B. Tarchalski, J. Hirszowski, W. Lisiecki.

W pierwszej kadencji zarząd opracował regulamin Sekcji i ustalił następujący, kierunkowy plan działania:

- śledzenie postępu technicznego i kierunków rozwoju branżowych przemysłów,
- organizowanie odczytów, narad i sympozjów na tematy barwnikarsko-kolorystyczne oraz z zakresu chemicznej obróbki włókna,
- analizowanie potrzeb rynku w zakresie barwników i środków pomocniczych,
- postulowanie kierunków rozwoju branżowego przemysłu,
- współpraca z pokrewnymi organizacjami zagranicznymi.

Do współpracy w Sekcji zgłosiło się około 50 osób, chemików z branży chemicznej obróbki włókna. W dalszym ciągu zapraszano do aktywnej współpracy w Sekcji chemików kolorystów, jak również chemików z przemysłu barw-

nikarskiego. Akcja odczytowa rozwijała się pomyślnie. Staraniem zarządu Sekcji w pierwszym roku jej istnienia i działalności delegowano 5 osób na, zorganizowany przez reaktywowaną po II wojnie światowej Międzynarodową Federację Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów, Międzynarodowy Kongres Kolorystyczny we Florencji (wrzesień 1956 r.).

W drugim roku działalności Sekcji przewodniczył prof. dr Wincenty Wojtkiewicz (Pł) przy wydatnej pomocy doc. inż. B. Tarchalskiego (CLPBaw.) i M. Marcinkowskiego (IPO) jako sekretarza. W czasie tej kadencji 12 członków Sekcji brało udział w II Zjeździe Kolorystycznym w Tatrzańskiej Łomnicy, zorganizowanym przez Czechosłowackie Stowarzyszenie Chemików w dniach 24-28 września 1957 r. Polacy wygłosili 3 odczyty. Referentami byli: W. Jasionowicz, B. Niewieczera i Jan Łukoś. Zjazd zgromadził dużą liczbę delegatów z tzw. krajów demokracji ludowej i został uznany za II Międzynarodowy Kongres Kolorystów. Zaznaczyć należy, że I Zjazd Kolorystów z udziałem przedstawicieli zagranicznych, o podobnym znaczeniu, odbył się dwa lata wcześniej również w Czechosłowacji, w Pardubicach.

Trzecia kadencja przypada na lata 1958-1959. Przewodniczącym był Franciszek Kacprzak (IPO), a w skład zarządu wchodził koledzy: J. Meissner, W. Jasionowicz, H. Golec i Z. Bocheński. W

okresie dwuletnim wygłoszono 21 odczytów o tematyce barwnikarskiej i kolorystycznej, w tym 5 odczytów wygłosili specjaliści zagraniczni. Spośród prelegentów zagranicznych na wyróżnienie zasługuje znany naukowiec prof. dr Borys Aleksandrowicz Poraj-Koszyk (Leningrad), który w Łodzi wygłosił dwa odczyty zorganizowane wspólnie z Polskim Towarzystwem Chemicznym. Tematami odczytów były: „Budowa barwników przydatnych do włókien akrylonitrylowych” oraz „Budowa związków dwuazowych i ich przekształcenia”.

W ramach kontaktów z zagranicą trzech przedstawicieli Sekcji brało udział w kolejnym Kongresie Kolorystycznym w Londynie (wrzesień 1959 r.), zorganizowanym przez Międzynarodową Federację Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów.

6. Powołanie w 1959r. Polskiego Komitetu Kolorystyki

Międzystowarzyszeniowa Sekcja Barwnikarsko-Kolorystyczna organizacyjnie podlegała Zarządowi Głównemu SITPChem. Jej wąskie ramy organizacyjne nie zawsze pozwalały występować na zewnątrz. Poza tym SITPWłók. (współtwórca Sekcji) w przeciwieństwie do SITPChem. mało interesowało się działalnością Sekcji i jej zadaniami. W celu zaktywizowania działalności powstał wśród członków zamiar powołania samodzielnego stowarzyszenia

opartego o własny statut, podobnie do Polskiego Towarzystwa Chemików-Kolorystów, które działało przed wojną.

Aktywną działalność w zakresie powołania wyodrębnionej organizacji zajmującej się zagadnieniami kolorystyki i produkcją barwników wykazywali pracownicy przemysłu, centralnych instytucji przemysłowych, instytutów naukowo-badawczych i wyższych uczelni. Trudno byłoby wszystkich wymienić, ale można stwierdzić, że do najaktywniejszych należeli: prof. E. Trepka, prof. J. Meissner, doc. B. Tarchalski, W. Jasionowicz, J. Łukoś, M. Orzeł, J. Mielicki, A. Lach, J. Lewandowski i F. Kacprzak. W tej sprawie zwrócono się do Zarządu Głównego NOT w Warszawie. Prezydium Zarządu Głównego NOT przeprowadziło rozmowy z delegatami kolorystów i chociaż na specjalnym zebraniu początkowo nie wyrażono zgody na utworzenie osobnego stowarzyszenia, sugerowano jednak powołanie branżowego komitetu, działającego podobnie jak inne tego typu jednostki organizacyjne na zasadzie ustalonego regulaminu.

Uchwałą Zarządu Głównego NOT z dnia 5 marca 1959 r. powołano Polski Komitet Kolorystyki jako organ podległy bezpośrednio Naczelnej Organizacji Technicznej, z siedzibą w Łodzi. Był to wynik zrozumienia potrzeb krajowego przemysłu ze strony ówczesnego Prezydium Zarządu Głównego NOT reprezentowanego przez Prezesa prof. J. Ty-

mowskiego i Generalnego Sekretarza doc. dr H. Leśnioka. Polski Komitet Kolorystyki przejął działalność Sekcji Barwnikarsko-Kolorystycznej SITPChem.

Ówczesny regulamin Polskiego Komitetu Kolorystyki, zatwierdzony przez Zarząd Główny NOT, oparty był o statut NOT. Siedzibą PKKol. była według niego nadal Łódź, a terenem działalności - cały kraj.

Do głównych zadań PKKol., przewidzianych w regulaminie, należały:

a. popularyzacja wiedzy w zakresie kolorystyki,

b. opiniowanie i opracowywanie zagadnień związanych ze stosowaniem i produkcją barwników w celu zapewnienia prawidłowości rozwoju przemysłu barwnikarskiego i kolorystyki,

c. reprezentowanie polskiej kolorystyki.

Stosowanie barwników i różnych form wykończeń wyrobów włókienniczych jest nieodłącznie związane z aplikacją środków pomocniczych, dlatego te branże przemysłu organicznego, które wytwarzają wspomniane środki, PKKol traktował zawsze na równi z branżą barwnikarską i kolorystyką we włókiennictwie.

Działalność, którą prowadził Polski Komitet Kolorystyki, nie ograniczała się do głównych zadań regulaminowych. Nie obejmowały one bowiem wszystkich zagadnień związanych z

chemiczną obróbką włókna, a poza tym przemysł włókienniczy nie był wyłącznym odbiorcą chemicznych środków pomocniczych i barwników produkowanych w różnych postaciach fizycznych i o różnej przydatności. Dlatego też w Polskim Komitecie Kolorystyki mogli rozwijać działalność wszyscy specjaliści, technicy, inżynierowie i pracownicy naukowcy, którzy interesowali się zagadnieniami barwników i pigmentów w odniesieniu do wszystkich ich użytkowników.

7. Działalność kolejnych zarządów PKKol. w okresie lat 1959-2000

Kadencja	Lata	Strona
1 Kadencja	1959-1962	19
2 Kadencja	1962-1963	20
3 Kadencja	1964-1965	21
4 Kadencja	1966-1968	23
5 Kadencja	1969-1971	24
6 Kadencja	1972-1974	25
7 Kadencja	1975-1979	26
8 Kadencja	1979-1982	29
9 Kadencja	1983-1987	30
10 Kadencja	1987-1991	32
11 Kadencja	1991-1995	35
12 Kadencja	1995-1999	42
13 Kadencja	1999-	48

W omawianym przedziale czasowym okresy kadencji poszczególnych Zarządów Polskiego Komitetu Kolorystyki przedstawiały się następująco:

Kadencja 1

Polski Komitet Kolorystyki rozpoczął działalność 13 listopada 1959 r., gdyż wówczas został wybrany zarząd w następującym składzie: prof. Edmund Trepka - przewodniczący, F. Kacprzak i B. Tarchalski - zastępcy przewodniczącego, W. Szczepaniak - sekretarz oraz czterech członków zarządu.

Kadencja pierwszego zarządu trwała do 14 lutego 1962 r. Działalnością Komitetu objęto następujące zagadnienia, realizowane stosownie do ówczesnych możliwości:

Zebrania dyskusyjne i odczyty. Zorganizowano 22 większe spotkania, z udziałem 16 prelegentów krajowych i 7 przedstawicieli firm zagranicznych. Prelegenci krajowi referowali najczęściej doświadczenia własne, wynikające z prac badawczych, natomiast prelegenci zagraniczni przedstawiali również wyniki z prac badawczo-doświadczalnych oraz nowe metody aplikacji barwników w przemyśle włókienniczym. Frekwencja na odczytach wynosiła przeciętnie 30-50 uczestników spośród aktywistów i sympatyków PKKol.

Publikacje techniczne. Materiały z odczytów organizowanych przez Komitet publikowano w krajowej prasie tech-

nicznej, co umożliwiło zaznajomienie szerszego grona specjalistów z osiągnięciami krajowymi i światowymi w dziedzinie kolorystyki.

Z inicjatywy Komitetu został wydany specjalny numer „Przeglądu Włókienniczego” poświęcony problematyce kolorystyki, aparatury dla przemysłu włókienniczego oraz organizacji i działalności stowarzyszeń kolorystów. Numer okolicznościowy zawierał 17 artykułów.

Udział w naradach i kongresach. Członkowie Komitetu brali udział w przygotowaniach materiałów na IV Kongres Techników Polskich we Wrocławiu dla Sekcji Surowców Podstawowych oraz Sekcji Chemicznej. W Kongresie uczestniczyło 8 przedstawicieli kolorystów spośród stowarzyszeń branżowych.

Delegaci PKKol. brali udział w pracach przygotowawczych do III Międzynarodowego Kongresu Kolorystycznego krajów demokracji ludowej w Pradze. Strona polska zgłosiła kilka referatów, z których wygłoszono pięć. Referentami byli koledzy: J. Meissner, K. Muszkat, L. Wojciechowski, K. Janiszewski i M. Graliński. W kongresie (kwiecień 1960 r.) brało udział ze strony polskiej 19 delegatów.

Delegacja PKKol. uczestniczyła w posiedzeniach Komisji Przygotowawczej do IV Kongresu Kolorystycznego w Budapeszcie (kwiecień 1960 r.).

Zgodnie z Zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów, w Warszawie w Pałacu Kultury i Nauki odbyła się w 1961 r. ogólnokrajowa, międzyresortowa konferencja, dotycząca całokształtu problemów aplikacji barwy. Do prac organizacyjnych włączyli się aktywiści PKKol. (B. Tarchalski i F. Kacprzak), obejmując kierownictwo Sekcji 7. Komitetu Organizacyjnego, w którym uczestniczył prof. J. Meissner. W ramach prac Sekcji przygotowano 13 referatów z zakresu znaczenia barwy stosowanej do wyrobów w różnych gałęziach przemysłu. Wnioski i dezyderaty z narad sekcyjnych zostały opracowane i włączone do materiałów. Wszystkie referaty sekcji 7. z „Narady nad problematyką barwy” zostały powielone i rozesłane zainteresowanym czynnikom.

Kadencja 2.

Druga kadencja zarządu PKKol. przypada na okres od 15 II 1962 r. do 31 XII 1963 r. Przewodniczącym zarządu został doc. inż. B. Tarchalski, który pełnił tę funkcję przy współudziale następujących aktywistów: F. Kacprzaka (wiceprzewodniczący), W. Szczepaniaka (sekretarz) oraz członków - J. Gajdy, H. Golca, M. Gralińskiego i W. Szafnickiego. Prace PKKol. w tej kadencji koncentrowały się na wybranych zagadnieniach i nie odbiegały od ustalonych zadań.

Należało do nich:

- permanentne prowadzenie akcji odczytowej,
- uczestnictwo w posiedzeniach Stałego Komitetu Przygotowawczego Międzynarodowych Kongresów Kolorystycznych krajów demokracji ludowej - dwukrotnie przed IV Kongresem w Budapeszcie i raz przed V Kongresem w byłym NRD,
- uczestnictwo kolorystów polskich w węgierskiej konferencji włókienniczej (czerwiec 1962 r.),
- udział delegacji polskiej w IV Międzynarodowym Kongresie Kolorystycznym w Budapeszcie (wrzesień 1962 r.),
- stałe zasilanie czasopism technicznych artykułami o tematyce z zakresu kolorystyki.

Realizując ustalone zadania członkowie PKKol. uczestniczyli w przygotowaniu sympozjum w Łodzi i Zgierzu na temat barwników reaktywnych (październik 1963 r.). Sympozjum organizowała Polska Grupa Robocza ds. barwników i półproduktów organicznych, która była organem ówczesnej Stałej Komisji Przemysłu Chemicznego RWPG. W sympozjum brały udział delegacje Związku Radzieckiego, CSRS, NRD, WRL i PRL. Poza delegacją oficjalną z Grupy Roboczej (30 osób) w obradach brało udział około 100 osób spośród krajowych kolorystów i barwnika-

rzy. Ogółem wygłoszono 21 referatów, w tym 3 wygłosili członkowie PKKol.

IV Międzynarodowy Kongres Kolorystyczny w Budapeszcie odbył się w dniach 25-29 IX 1962 r. Brało w nim udział około 400 uczestników. Delegacja polska była 19-osobowa. Ogółem wygłoszono 22 referaty, w tym delegacja polska 4 referaty. Referaty polskie przygotowali: E. Urbaś, K. Janiszewski i K. Gałązkowa, H. Jędraszczyk i D. Piotrowska oraz S. Brzeziński. Kongres trwał 5 dni, w tym 2 dni przeznaczono na zwiedzanie zakładów przemysłu włókienniczego i innych. Na zakończenie kongresu, w drodze do chemicznych zakładów przemysłowych, zwiedzono zakład-muzeum z XVII w. w miejscowości Papa, który był uważany za unikat. Była to niegdyś farbiarnia i drukarnia indygiem, pierwsza w Środkowej Europie.

Stan liczbowy aktywnych członków PKK na koniec 1963 r. wynosił 137 osób.

Kadencja 3.

Trzecia kolejna kadencja zarządu PKKol obejmowała okres dwuletni, od 1 stycznia 1964 r. do 31 grudnia 1965 r.

Zarząd pracował w następującym składzie: Franciszek Kacprzak (IPO) - przewodniczący, Stefan Brzeziński (CLPJedw.) - wiceprzewodniczący, Bogdan Pogoda (CLPBaw.) - sekretarz oraz

członkowie - A. Lach, E. Falkowska, W. Szafnicki, Z. Bocheński, A. Kołodziejski, J. Gąsior, M. Kowalski, H. Jędraszczyk.

W omawianym okresie działalność PKKol była oparta na wytycznych regulaminu:

a. Zorganizowano 13 zebrań odczytowo-dyskusyjnych, w tym pięć o charakterze ogólnotechnicznym, dwa omawiające zagadnienia środków pomocniczych, pięć - nowe technologie aplikacji barwników i jedno - nowe włókna wełnopodobne (Alprona). Jeden z odczytów wygłosił przedstawiciel firmy zagranicznej, a pozostałe opracowali członkowie PKKol.

b. Zorganizowano trzy narady ogólnokrajowe, na których omówiono następujące zagadnienia:

- „Rozwój produkcji barwników w latach 1966-1970”. Referaty, materiały dyskusyjne i wnioski zostały zamieszczone w Biuletynie Informacyjnym IPO „Barwniki i środki pomocnicze”.

- „Barwniki do włókien syntetycznych”. Narad dotyczyła potrzeb i możliwości pokrycia zapotrzebowania na barwniki przez krajowy przemysł barwnikarski.

- „Barwniki reaktywne - perspektywy rozwoju i zapotrzebowanie”. Wnioski z narady zostały wykorzystane w celu ustalenia perspektywicznego i asortymentowego planu produkcji barwników reaktywnych w kraju.

c. Współpraca z organizacjami krajowymi:

- w ramach dyskusji przedkongresowej, na naradzie międzystowarzyszeniowej SITPChem. - SWP, która odbyła się 5 X 1965 w Zgierzu, członkowie PKKol wygłosili 5 referatów na temat barwników,
- współpracowano z SITPChem. w organizowaniu narady dotyczącej produkcji środków pomocniczych w Zakładach Azotowych w Kędzierzynie,
- opracowano materiały dotyczące branży barwnikarskiej i innych na V Kongres Techników Polskich. Delegaci PKKol. brali udział w pracach I, II, V, XI i XII sekcji kongresowej.

d. Współpraca z organizacjami międzynarodowymi:

- dwuosobowa delegacja PKKol. brała dwukrotnie udział w posiedzeniach Stałego Komitetu Przygotowawczego Międzynarodowych Kongresów Kolorystów krajów demokracji ludowej na terenie byłego NRD.
- 11-osobowa delegacja PKKol. brała udział w V Międzynarodowym Kongresie Kolorystów krajów demokracji ludowej w Karl Marx-Stadt w NRD (wrzesień 1964 r.). Na kongresie delegacja przedstawiła 4 zbiorcze referaty polskie, które przygotowali: H. Jędraszczyk i D. Piotrowska, W. Szczepaniak i E. Furmańczyk, H. Bogusławska-Dzierżan i J. Bie-

lecki oraz J. Meissner, R. Rudólf i J. Wolański,

- zorganizowano posiedzenie Stałej Komisji Przygotowawczej Międzynarodowych Kongresów Kolorystycznych we wrześniu 1965 r. w Warszawie dla ustalenia programu VI Kongresu Kolorystycznego krajów demokracji ludowej w Polsce. Na spotkaniu ustalono hasło VI Kongresu „Nowoczesne metody wykończania wyrobów z włókien chemicznych w stanie czystym i w mieszaninach”.

W celu zorganizowania VI Międzynarodowego Kongresu Kolorystycznego w Łodzi, przewidzianego na październik 1966 r., wyłoniony został stały sekretariat w składzie: M. Graliński (sekretarz), W. Szczepaniak i J. Gajda (członkowie).

W okresie sprawozdawczym odbyło się również w Warszawie posiedzenie Stałego Międzynarodowego Komitetu Przygotowawczego VI Kongresu Kolorystycznego, na którym omówiono i ustalono program Kongresu oraz szereg problemów organizacyjnych z nim związanych. W posiedzeniu uczestniczyło 11 delegatów państw demokracji ludowej.

W marcu 1964 r. zmarł inicjator, współorganizator, aktywista polskich organizacji kolorystów, profesor zwyczajny Edmund Trepka (Pł i PW). Zmarły był honorowym przewodniczącym Polskiego Komitetu Kolorystyki.

Stan liczbowy PKKol. w końcu kadencji wynosił 146 członków.

Kadencja 4.

Czwarta kadencja zarządu PKKol. przypada na lata 1966-1968. Skład osobowy Zarządu: prof. J. Meissner (przewodniczący), F. Kacprzak i A. Kołodziej-ski (wice-przewodniczący), L. Tomaszewski (sekretarz), W. Szczepaniak (zastępca sekretarza) oraz 9 członków.

Głównym działaniem Zarządu PKKol. i całemu zespołowi kolorystów, współpracujących nad rozwojem polskiego przemysłu barwnikarskiego, chemicznych środków pomocniczych dla włókiennictwa oraz kolorystyki, a w szerszym zrozumieniu całych procesów chemicznej obróbki włókna, przyświecał cel sprawnego zorganizowania i przeprowadzenia obrad VI Międzynarodowego Kongresu Kolorystycznego w Łodzi.

Do programu VI Kongresu włączono 25 referatów (z Bułgarii 2, z CSRS 4, z NRD 5, z Polski 6, z Rumunii 3, z Węgier 4 i ze Związku Radzieckiego 1). Referentami ze strony polskiej byli: F. Kacprzak, M. Andruszkiewicz i W. Gumułka, Z. Jasiak, A. Łukoś i J. Brzeziński, J. Mielicki i inni współautorzy. Doboru referatów dokonano komisyjnie, starając się, aby poszczególne zagadnienia nie były powtarzane, a tematyka kongresu była możliwie szeroka i

obejmowała wszelkie dziedziny kolorystyki, wykończalnictwa i pokrewne.

Kongres odbył się w Łodzi w nowo otwartym Domu Technika (Plac Komuny Paryskiej 5) w dniach 3-9 października 1966 r. Obrady prowadzono w języku polskim, rosyjskim i niemieckim.

Lista uczestników obejmowała 493 nazwiska, w tym z krajów RWPG 159 uczestników, z Jugosławii 12, z krajów Zachodnich (RFN, Szwajcaria i Francja) 17, z Finlandii 2 oraz z Polski 303 osoby. W liczbie uczestników krajowych było 230 osób z przemysłu włókienniczego, 60 z przemysłu chemicznego i 13 z innych przemysłów i instytucji. Należy nadmienić, że część uczestników z CSRS i z NRD przyjechała jako turyści. Kongres przeszedł oczekiwania organizatorów, zarówno w zakresie przygotowania, jak i przebiegu obrad. Materiały z Kongresu zostały opublikowane jako odrębne wydawnictwo, jak również w prasie technicznej.

Poza tym w czwartej kadencji odbyły się następujące imprezy odczytowe:

- zorganizowano krajową naradę na temat „Barwienie włókien syntetycznych”. W naradzie uczestniczyło ponad 150 specjalistów z przemysłu włókienniczego, a częściowo również z branży barwnikarskiej,
- zorganizowano sympozjum z firmą QUARZLAMPEN-HANAU, dotyczące

przydatności, używalności i konserwacji aparatury do badania odporności wybarwień na światło. Wnioski z symposium posłużyły do zawarcia umowy między firmą QUARZLAMPEN-HANAU a CHZ METRONEX. Rozwiązało to ówczesny problem konserwacji aparatów „Xenotest” używanych w krajowych laboratoriach kolorystycznych,

- w dniach 8-9 grudnia 1966 roku odbył się w Łodzi II Zjazd Naukowo-Techniczny Stowarzyszenia Włókienników Polskich; w Komitecie organizacyjnym brało udział dwóch aktywistów PKKol. - prof. J. Meissner i doc. F. Kacprzak. 23 kolorystów wystąpiło na Zjeździe z odczytami,

- PKKol. i macierzyste jego stowarzyszenia (SITPChem. i SWP) zorganizowały konferencję nt. „Barwniki i środki pomocnicze dla przemysłu włókienniczego” w dniu 5 XI 1968 roku w Domu Technika w Łodzi. W konferencji brało udział około 250 osób, z tego prawie 180 członków SWP i około 70 członków SITPChem..

Zarząd PKKol. brał udział w pracach przygotowawczych do VII Międzynarodowego Kongresu Kolorystycznego w Moskwie. Tematyka kongresu obejmowała nowości z zakresu farbiarstwa i drukarstwa wyrobów włókienniczych, przy czym szczególnie zwrócono uwagę na właściwości użytkowe barwników. Organizatorem Kongresu był specjalny Komitet przy Ministerstwie

Przemysłu Lekkiego ZSRR. Kongres odbył się w dniach 1-5 X 1968 roku.

W obradach brało udział 353 uczestników, z ramienia gospodarzy 177 osób, z krajów RWPG około 120, w tym z Polski 15 osób delegowanych przez różne instytucje. Wygłoszono 18 odczytów, w tym delegacja polska trzy. Autorami odczytów byli przedstawiciele PKKol: W. Szczepaniak, A. Wawrzyniak, J. Meissner, J. Brzeziński i A. Łukoś.

W czasie kongresu odbywały się wycieczki do zakładów włókienniczych różnych branż.

Kadencja 5.

Piąta kadencja zarządu PKKol. przypadła na lata 1969-1971. Zarząd wybrano na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym w dniu 18 lutego 1969 r. w składzie: prof. J. Meissner (przewodniczący), doc. inż. F. Kacprzak i doc. dr inż. J. Mielicki (wiceprzewodniczący), mgr M. Nowacki (sekretarz) oraz 12 członków.

Zarząd Polskiego Komitetu Kolorystyki w ciągu trzyletniej kadencji odbył 40 posiedzeń, których tematem były następujące zagadnienia:

- realizacja rocznych planów działania,
- ustalanie nowych kierunków prac Komitetu,

- formy i kierunki współpracy z pokrewnymi organizacjami zagranicznymi,
- organizowanie zebrań dyskusyjnych w zakresie problematyki wytwarzania i aplikacji barwników oraz chemicznych środków pomocniczych,
- organizacja 17 zebrań szkoleniowo-odczytowych dla pracowników zakładów produkcyjnych.

W okresie kadencji Zarządu zorganizowano narady nt.:

- „Maszyny wykończalnicze jako zaplecze techniczne w stosowaniu rozwojowych technologii we włókiennictwie” (21 X 1969 r.),
- „Środki pomocnicze dla włókiennictwa” (9 XII 1969 r.),
- „Zagadnienia eksportu oraz importu barwników i środków pomocniczych” (29 V 1970 r.),
- „Problemy jakościowe tkanin przeznaczonych na odzież roboczą” (25 V 1971 r.),

oraz sympozjum polsko-francuskie (3 IX 1971 r.) na temat „Postęp techniczny w zakresie kolorystyki”, w którym uczestniczyło ponad 200 osób.

W zakresie współpracy z zagranicą przedstawiciele Komitetu brali czynny udział w pracach przygotowawczych do VIII Międzynarodowego Kongresu Kolorystycznego w Bułgarii. Kongres odbył się w Warnie w dniach 9-13

X 1971 r. W Kongresie brało udział 374 uczestników, delegacja polska liczyła 13 osób. Wygłoszono 27 referatów o różnej tematyce z zakresu chemicznej obróbki włókna. Delegaci polscy wygłosili 4 referaty. Autorami referatów byli: J. Jabłoński, K. Lesiakowska, H. Cichowski i M. Okoniewski oraz T. Żyźniewski i H. Jędraszczyk.

Kilku członków zarządu Polskiego Komitetu Kolorystyki brało udział w pracach przygotowawczych II, IX i XII Sekcji VI Kongresu Techników Polskich.

W czasie 5. kadencji zarządu nastąpiła zmiana podporządkowania Polskiego Komitetu Kolorystyki. Zgodnie z porozumieniem zawartym pomiędzy Naczelną Organizacją Techniczną z jednej strony, a Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego oraz Stowarzyszeniem Włókienników Polskich z drugiej strony - Polski Komitet Kolorystyki od lipca 1970 r. został podporządkowany organizacyjnie Zarządowi Głównemu SITPChem. z siedzibą przy Zarządzie Oddziału SITPChem. w Łodzi.

Kadencja 6.

Szósta kadencja zarządu PKKol. przypadła na lata 1972-1974. W skład zarządu weszli: prof. Józef Meissner (przewodniczący), doc. inż. Franciszek Kacprzak (I zastępca przewodniczącego), Józef Mielicki i Henryk Cichowski

(zastępcy przewodniczącego), Leonard Tomaszewski (sekretarz), Antoni Maciejewski (zastępca sekretarza) oraz 8 członków. W okresie sprawozdawczym zarząd odbył 52 posiedzenia.

Rozpoczęto akcję ankietową do rejestru specjalistów polskich z dziedziny barwników, kolorystyki i wykończalnictwa włókienniczego, a ponadto zorganizowano dwa specjalistyczne sympozja i dwie narady, które odbyły się w Łodzi:

- symposium „Postęp w wykończalnictwie włókienniczym” przy udziale firmy CIBA-GEIGY (14-15 XII 1972r.). Wygłoszono łącznie 18 referatów.

- symposium „Rozwój nowoczesnych metod barwienia i drukowania wyrobów włókienniczych” z udziałem prelegentów i gości z Anglii, Francji, Szwajcarii i RFN (21 III 1974r.). Wygłoszono na nim 9 referatów.

- naradę „Rozszerzenie asortymentu nowoczesnych barwników do włókien syntetycznych” (9 I 1974r.).

- naradę „Postęp w dziedzinie środków pomocniczych dla włókiennictwa” (10 X 1974r.).

Udział w ww. imprezach brało każdorazowo ok. 230 osób.

Ponadto w r. 1972 roku zorganizowano cykl 15 wykładów obejmujących fizyko-chemiczne podstawy barwienia, w którym prelegentami byli naj-

wybitniejsi polscy specjaliści z określonych dziedzin. Wydano skrypt obejmujący wszystkie te wykłady.

Uczestniczono w IX Międzynarodowym kongresie Kolorystycznym w Bukareszcie. Kongres odbył się w dniach 2-5 X 1973 r. W Kongresie uczestniczyło 431 osób. Wygłoszono na nim 29 referatów, w tym 5 wygłosili specjaliści z Polski. Polska delegacja liczyła 13 osób. Autorami polskich referatów na kongresie byli: L. Jackiewicz-Kozanecka i J. Miller, J. Mielicki i J. Szwarc, W. Szczepaniak, M. Okoniewski i H. Cichowski oraz H. Kasprzak.

Kadencja 7.

Kolejna siódma kadencja zarządu Polskiego Komitetu Kolorystyki przypadała na lata 1975-1979 i obejmowała już okres czteroletni, zgodnie z kadencyjnością Zarządu SITPChem. Skład zarządu, który został wybrany na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym 12 XII 1974 r.: doc. inż. F. Kasprzak (przewodniczący), doc. dr inż. J. Mielicki i mgr inż. H. Cichowski (wiceprzewodniczący), mgr inż. A. Maciejewski (sekretarz) oraz 10 członków. Na zebraniu tym ustąpił z wielokrotnego przewodnictwa PKKol. prof. Józef Meissner, wielce zasłużony dla rozwoju polskiej kolorystyki i nauki, jak również oddany pracy społecznej w organizacji kolorystów. Przewodniczył polskim kolorystom przez 10 lat. W uznaniu zasług położonych dla rozwo-

ju polskich organizacji kolorystycznych, powołano go na honorowego przewodniczącego Polskiego Komitetu Kolorystyki. W trakcie trwania kadencji Profesor zmarł w dniu 25 czerwca 1977 r.

Zakres pracy tego Zarządu PKKol. obejmował:

- podnoszenie kwalifikacji kadry inżynierjno-technicznej przez organizowanie sympozjów, narad i odczytów,
- współpracę międzynarodową przez organizowanie Kongresów Kolorystycznych INTER-KOLOR,
- informowanie o produkcji krajowych barwników i ich aplikacji w przemyśle.

W czasie kadencji zorganizowano 7 sympozjów, narad i konferencji naukowo-technicznych:

1. „Aspekty teoretyczne i praktyczne druku termotransferowego” - nowa technika drukowania wyrobów poliestrowych. Sympozjum zorganizowano przy udziale firmy SUBLISTATIC (Szwajcaria) (13 II 1975 r.).
2. „Postęp w dziedzinie apretur szlachetnych we włókiennictwie” przy udziale firmy HOECHST (RFN) (17-18 VI 1975 r.). Na sympozjum wygłoszono 5 referatów na temat rozjaśniaczy optycznych, wykończeń szlachetnych, wykończeń w rozpuszczalnikach organicznych i przyszłości wykończalnictwa.
3. „Postęp techniczny w zakresie farbiarstwa i drukarstwa” przy udziale

firmy HOECHST (RFN) (23-24 III 1976 r.). na sympozjum przedstawiono nowości z dziedziny farbiarstwa, omówiono postęp techniczny w zakresie drukarstwa włókienniczego w odniesieniu do druku bezbenzynowego (druk pigmentowy) oraz nowe metody aplikacji barwników reaktywnych w druku.

4. „Ciągłe metody wykończania przędz i inne nowoczesne metody wykończalnicze” przy udziale firmy O.P.J. TEXTIL (Francja) (18 V 1975 r.). Na sympozjum wygłoszono 4 referaty ilustrowane przeżroczami nowoczesnych urządzeń. W referatach przedstawiono nowe metody obróbki wełny, tkanin celulozowych, obróbkę przędzy metodą ciągłą i pneumatyczne odżymanie.

5. „Badanie i ocena właściwości środków pomocniczych dla włókiennictwa”. Sympozjum odbyło się 7 X 1975 r. w ramach II Dni Techniki w Łodzi, zorganizowane przy poparciu materialnym byłego Zrzeszenia Producentów Chemicznych Środków Pomocniczych. Wygłoszono na nim 7 referatów.

6. Narada krajowa pt. „Nowe brawniki i techniki wykończalnicze” odbyła się 28 XI 1975r. Wygłoszono 5 referatów o barwnikach helaktynowych D-E, polaktynowych, rozjaśniaczach optycznych, druku transferowym i obróbce w rozpuszczalnikach. Narada była subsydjowana przez Zakłady ORGANIKA-BORUTA i ZACHEM.

7. „Woda i ścieki w przemyśle włókienniczym” w dniu 27 V 1977 r. Wygłoszono 6 referatów.

Na zebraniach odczytowo-dyskusyjnych wygłoszono ponadto 9 odczytów, a w 1976 r. zorganizowano kolejny cykl 18 wykładów obejmujący fizykochemiczne zagadnienia procesów wykończalniczych, na którym poszczególne wykłady prowadzili nasi wybitni specjaliści.

W ramach współpracy międzynarodowej przedstawiciele Polskiego Komitetu Kolorystyki czynnie uczestniczyli w pracach przygotowawczych do kolejnych Kongresów Kolorystycznych Interkolor. Kongresy te odbyły się:

X. Kongres w Bratysławie, we wrześniu 1975 r. Na ogólną liczbę 48 referatów, 9 wygłosili tam koloryści polscy. Delegacja polska liczyła 27 osób. Autorami referatów byli: J. Wolański (referat sekcyjny), A. Maciejewski i K. Michlewska, J. Kraska i W. Czajkowski, J. Granosik, Z. Machnowska i A. Michalska, S. Brzeziński, J. Meissner i L. Jackiewicz-Kozaneczka, W. Dominikowski i K. Lesiakowska, J. Heczko.

XI. Kongres w Budapeszcie, we wrześniu 1977 r. Wygłoszono na nim ogółem 45 referatów, w tym 6 z Polski. Autorami polskich referatów byli: B. Lipp-Symonowicz, J. Kraska, H. Szmidt, J. Szadowski i W. Malinowski, W. Dominikowski i K. Lesiakowska, M. Kalenik i

M. Butkiewicz, M. Okoniewski i D. Żyżka oraz inni.

W pierwszym roku kadencji Zarządu przedyskutowano tezy zgłoszone na VII Kongres Techników Polskich (22-24 IV 1977 r.). Zagadnienia dotyczące barwników i środków pomocniczych pominięte lub zbyt wąsko podane w tezach kongresowych zostały rozwinięte przez PKKol. i przesłane do Komisji Kongresowej NOT oraz Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego.

Na podstawie ankiet PKKol. prowadził stały rejestr specjalistów, którzy zajmują się zagadnieniami kolorystycznymi lub produkują środki do tego celu. Na początku 1977 r. stan członków PKKol. wynosił 527 kolorystów.

Z innych form działalności Zarządu PKKol. siódmej kadencji należy jeszcze wymienić:

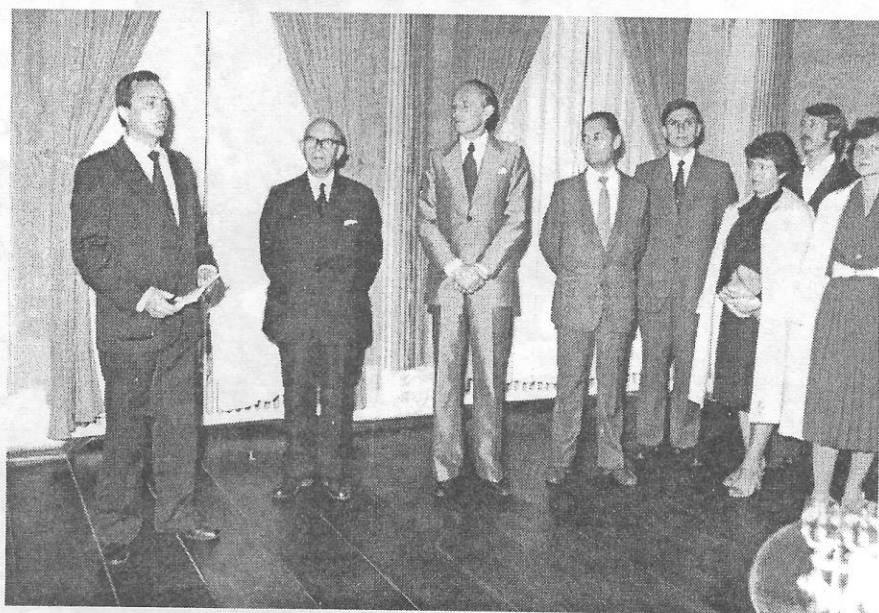
- Zaopiniowanie propozycji Instytutu Chemii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu dotyczącej włączania prac podstawowych w zakresie syntezy i badań strukturalnych kwasów o-akrylobenzoosowych do planu badań PAN w Warszawie na lata 1976-1980.

- Sporządzanie dla P.P. „Chemikolor” wykazu tłumaczy-weryfikatorów, którzy zagwarantują fachową weryfikację tłumaczeń na języki obce polskich wydawnictw informacyjnych z zakresu barwników.

5. Część delegacji polskiej na Kongresie Interkolor w Budapeszcie, we wrześniu 1977 r. (w środku delegat b. NRD dr Petzold).

6. Uroczyste spotkanie u prezydenta Torunia (pierwszy od lewej) przed XIII Kongresem Interkolor (stoją w dalszej kolejności od lewej: doc. F. Kacprzak, prof. J. Szosland, mgr J. Baranowski).

7. Sala obrad XIV Kongresu Interkolor w Iwanowie, we wrześniu 1983r.

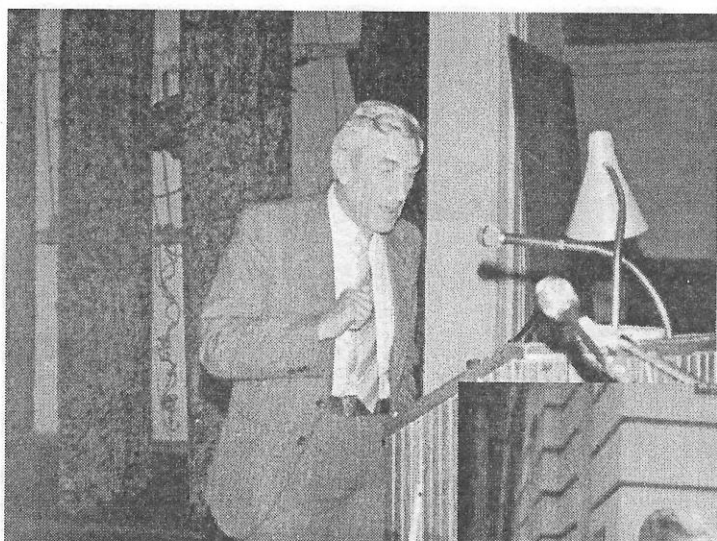
8. Posiedzenie Stałego Komitetu Przygotowawczego Międzynarodowych Kongresów Kolorystów „Interkolor”, Bukareszt, 1986r. Siedzą od lewej: Węgrzy: dr Gombkötő, dr Morgos. Polacy: W. inż. Dominkowski, doc. M. Graliński.

9. Po podpisaniu protokołu Stałego Komitetu Przygotowawczego Kongresów „Interkolor” w hotelu „Alpin” w Rumunii, 1986r.

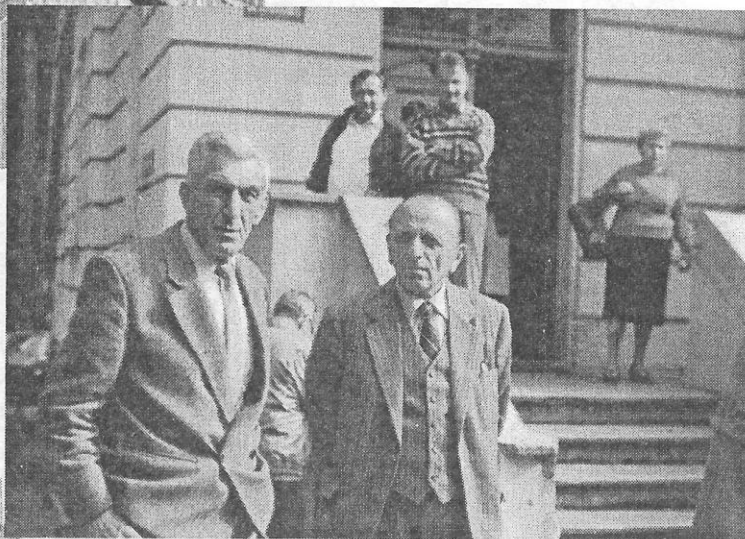
10. Prezydium Międzynarodowego Kongresu Kolorystów „Interkolor” w Bukareszcie, w r. 1987 (trzeci od lewej doc. J. Mielicki).

11. Doc. J. Mielicki wygłasza referat na III Seminarium w Świnoujściu w r. 1986.

12. Doc. J. Mielicki i doc. Z. Adamski podczas pobytu w Kudowie na IV Seminarium PKKol. w r. 1987.

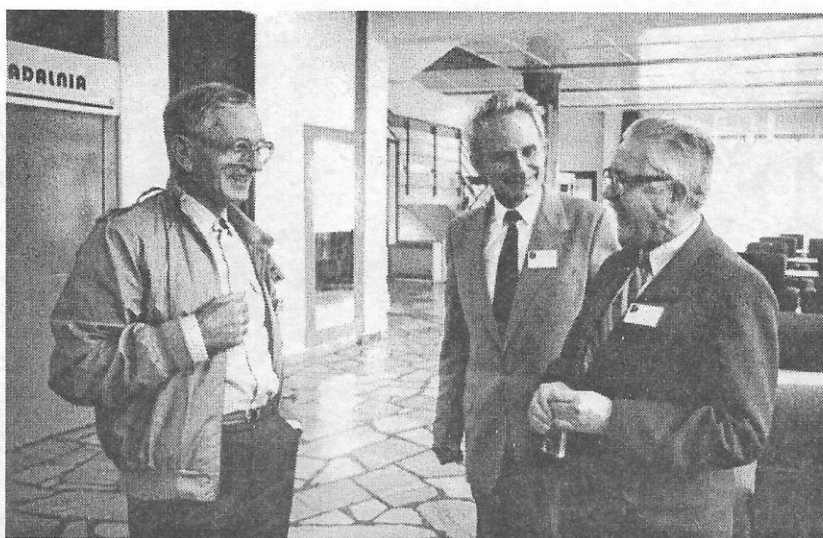

13. Kol. kol. L. Mamińska i A. Gos podczas zwiedzania Kłodzka po seminarium w Kudowie w r. 1987.

14. W przerwie obrad V. Seminarium PKKol. w Bielsku-Białej, w r. 1988. Stoją od lewej kol. kol. W. Perski, M. Graliński, J. Mielicki, S. Brzeziński.

15. W przerwie obrad
V. Seminarium PKKol. w
Bielsku-Białej w r. 1988.
Stoją od lewej kol. kol.
W. Szafnicki, M. Oko-
niewski, M. Graliński.

16. Rozmowy na stoisku
f-my Stork podczas VI.
Seminarium PKKol. w
Puławach, w r. 1989.

17. Kolacja koleżeńska
podczas VII. Semina-
rium PKKol. w Kiekrzu
k/Poznania. Siedzą od
lewej kol. kol.
Z. Adamski i
M. Graliński.
Przemawia doc. J.
Mielicki, wrzesień
1999r.

18. Uczestnicy kolacji koleżeńskiej kolorystów
w Domu Technika w Łodzi, w r. 1979.

19. Uczestnicy kolacji koleżeńskiej kolorystów
w Domu Technika w Łodzi, w r. 1985.

20. Kolacja koleżeńska kolorystów w r. 1988.

*21. Uczestnicy kolacji koleżeńskiej kolorystów
w Domu Technika w Łodzi, w r. 1989.*

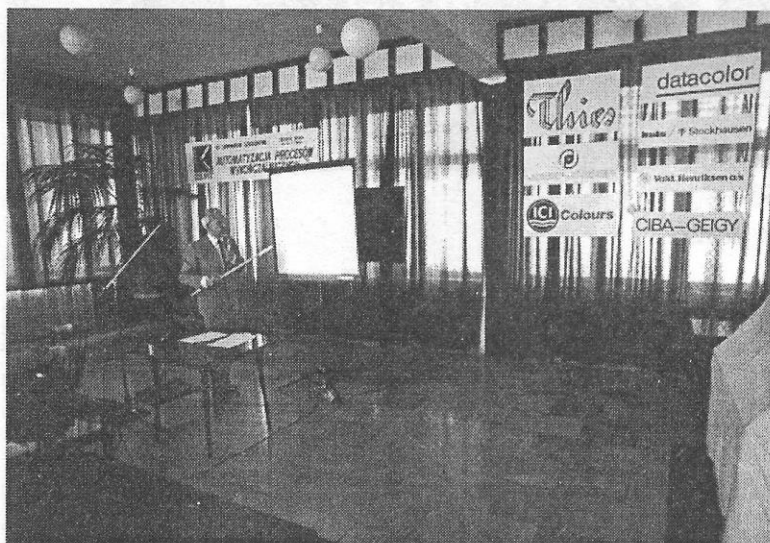

22. Kolacja koleżeńska kolorystów
w r. 1993, w Klubie Policjanta w Łodzi.

23. Uczestnicy kolacji koleżeńskiej kolorystów
w Restauracji "Kaskada" w Łodzi, w 1999r.

24. Ekipa organizatorów III. Seminarium PKKol. w Świnoujściu, w r. 1986. Siedzą kol. J. Ławniczak, W. Malinowski, A. Kawiorska. Stoją kol. W. Perski, W. Dominikowski.

25. Doc. M. Okoniewski wygłasza referat podczas VIII. Seminarium PKKol. w Bielsku-Białej, w maju 1992r.

26. Grupa zespołu organizującego IX. Seminarium PKKol. w Kiekrzu k/ Poznania, w r. 1993. Siedzą od lewej kol. P. Tomczyk, W. Malinowski, W. Dominikowski, A. Kawiorska, W. Szafnicki, T. Basińska.

27. Widok sali obrad
podczas X. Seminarium
PKKol. w Szczyrku,
we wrześniu 1994 r.

28. Ognisko podczas
X. Seminarium PKKol.
w Szczyrku, we wrześniu
1994 r.

29. Szczyrk, X. Seminarium PKKol.,
prezes J. Mielicki wznosi toast pod-
czas kolacji 23.IX. 94r.

30. Przew. Zarządu PKKol., doc. J. Mlelicki
otwiera XI. Seminarium PKKol., 21.IX.95

31. Grupa uczestników
XI. Seminarium PKKol.
w Kozubniku-Porąbce,
we wrześniu 1995 r. Stoją od
lewej kol. kol.: J. Mielicki,
M. Graliński, D. Żyżkowa,
J. Szadowski, Z. Adamski.

32. Przekazanie informacji o
PKKol. podczas obrad
jubileuszowego zjazdu
kolorystów czeskich i au-
striackich, Pardubice,
15.V.1998r.

33. Posiedzenie Rady Delegatów IFATCC w Baden-Baden, (na pierwszym planie p. Albrecht i p. Freytag), 13.VI.1998r.

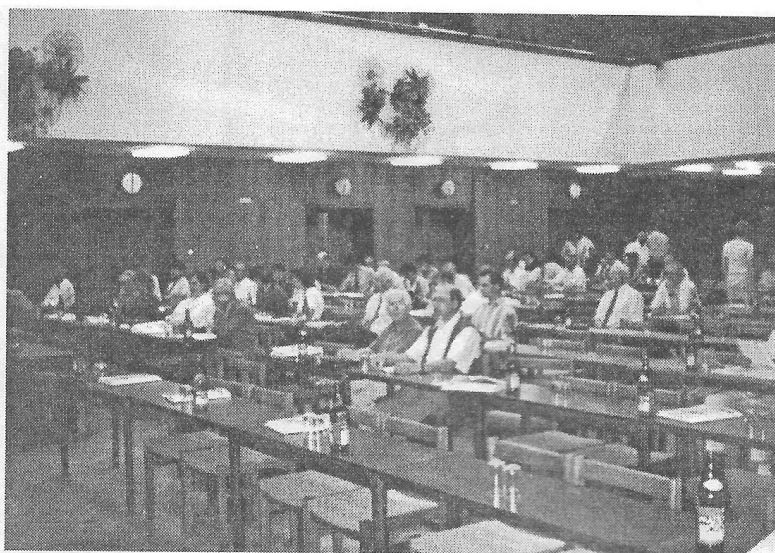
34. Pod pamiątkową tablicą: córka prof. Trepki p. Zofia Świekowska oraz wnuczka, p. Maria Graham, 26.III.99.

35. Część delegacji PKKol. na 18. Międzynarodowy Kongres Kolorystów IFATCC w Kopenhadze, we wrześniu 1999r. Stoją od lewej kol. kol.: A. Kawiorska, M. Graliński, T. Basińska, J. Szadowski.

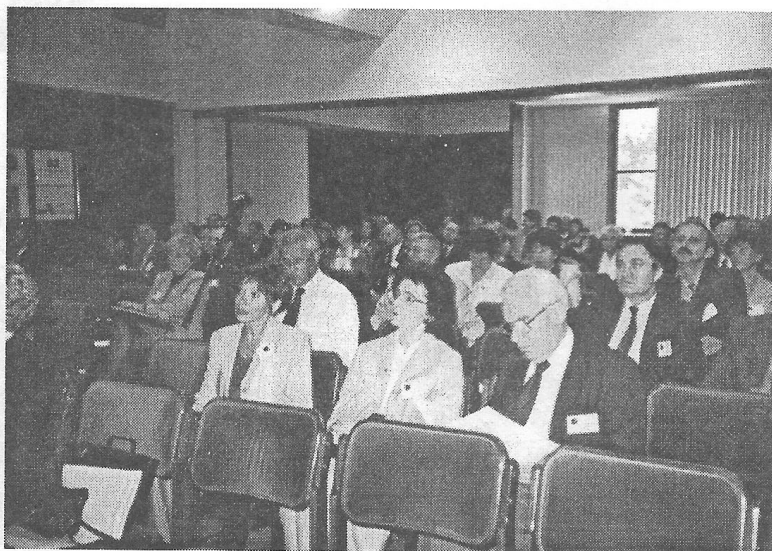

36. Ogólny widok sali
obrad w Domu Kultury
w Uści nad Orlicą podczas
symposiumu Texchem
czeskich kolorystów,
17.V.2000r.

37. Rozmowy kuluarowe
przed otwarciem obrad XVI.
Seminarium w Zakopanem w
dn. 5.X.2000r. Stoją od lewej:
prof. S. Brzeziński,
prof. J. Szadowski,
doc. M. Galiński i
dr B. Gajdzicki.

38. Sala obrad w pierw-
szym dniu XVI. Seminarium
w Zakopanem, 5.X.2000r.

Kadencja 8.

Kolejna ósma kadencja Zarządu Polskiego Komitetu Kolorystyki obejmowała lata 1979-1982. W skład Zarządu wybranego na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym w dniu 23 III 1979 r. weszły następujące osoby: doc. mgr inż. F. Kacprzak (przewodniczący), doc. dr inż. J. Mielicki i mgr inż. H. Cichowski (wiceprzewodniczący), inż. J. Papierski (sekretarz), mgr C. Niepsujowa z-ca sekretarza oraz 11 członków.

Program działalności PKKol w tym okresie obejmował, podobnie jak w poprzednich kadencjach:

- podnoszenie kwalifikacji kadry inżynierijno-technicznej poprzez organizowanie narad, odczytów, sympozjów;
- reprezentowanie polskiej kolorystyki na forum międzynarodowym;
- działalność różną, m.in. opiniowanie postulatów przemysłu chemicznego i lekkiego w zakresie barwników, środków pomocniczych i technologii chemicznej obróbki włókna.

W ramach podnoszenia kwalifikacji zorganizowano następujące konferencje naukowo-techniczne:

1. Rozwój barwników w Zakładach Chemicznych „Organika-Zachem” w Bydgoszczy, w dniu 24 V 1979 r.

2. „Nowe technologie i barwniki w wykończalnictwie wyrobów jedwabniczo-dekoracyjnych”, w dniu 10 X 1979 r.

3. „Skale do oznaczeń kolorystycznych”, w dniu 14 XI 1979 r.

4. „Nowości na wystawie maszyn wykończalniczych „ITMA’79”, w Hanowerze”, w dniu 19 XII 1979 r.

5. „Barwniki siarkowe i anilanowe oraz potrzeby przemysłu włókienniczego w tym zakresie”, w dniu 19 III 1980 r.

6. „Nowości w chemicznej obróbce włókna”, w Bielsku-Białej, w dniu 17 VI 1980 r.

7. „Praktyczne zastosowanie pomiaru barwy”, w dniu 19 XI 1980 r.

8. „Barwniki reaktywne i zawieszinowe firmy ITHO-Sumitomo”, w dniu 23 IV 1981 r.

9. „Barwienie i drukowanie mieszanek poliestrowo-celulozowych”, w dniu 28 IV 1981 r.

W 1979 r. przedstawiciele zarządu: M. Graliński i W. Szczepaniak brali udział w pracach przygotowawczych do XII Kongresu Kolorystów Krajów Socjalistycznych w Dreźnie, pod hasłem „Znaczenie techniki i technologii dla racjonalnego wykończenia współczesnie i w przyszłości, jak również jego wpływ na rozwój modnych wyrobów włókienniczych i odzieżowych”. W Kongresie wzięło udział 35 przedstawicieli z Polski. Autorami referatów byli: J. Szadowski i W. Malinowski, W. Kaczmarek i J. Mielicki, W. Dominikowski i K. Lesiakowska, K. Bujala i M. Graliński, W.

Malinowski, K. Szemberg, J. Cieřlik i Z. Ostrowska oraz M. Okoniewski i J. Sójka-Ledakowicz.

W 1981 r. PKKol. przygotował XIII Międzynarodowy Kongres Kolorystów Krajów Socjalistycznych, który odbył się w dniach 8-11. września, w Toruniu. Kongres został zorganizowany przy współpracy z Instytutem Chemii Uniwersytetu w Toruniu, z zespołem d/s barwników pod kierownictwem prof. Janiny Gronowskiej. Autorami najciekawszych referatów ze strony polskiej byli: J. Mielicki (referat inauguracyjny), a dalej: A. Kocay i ponownie J. Mielicki oraz L. Miętkiewski i W. Szczepaniak.

Wprowadzenie stanu wojennego w 1981 r. spowodowało na pewien czas zawieszenie działalności PKKol.

Kadencja 9.

W dniu 15 02 1983 r. odbyło się kolejne zebranie sprawozdawczo-wyborcze, na którym został wybrany na dziewiątą kadencję zarząd w składzie: J. Mielicki (przewodniczący), F. Kacprzak (honorowy przewodniczący), H. Cichowski (z-ca przewodniczącego), M. Graliński (z-ca przewodniczącego), inż. J. Papierski (sekretarz), W. Malinowski (sekretarz) oraz członkowie: T. Andrzejewski, W. Dominikowski, J. Grygielewicz, A. Kawiorska, E. Klimek, E. Klusek, A. Maciejewski, J. Ławniczak, W. Perski, W. Szafnicki, W. Szczepaniak.

W oczekiwaniu na wyniki wyborów wysłuchano wrażeń z podróży służbowej do Chińskiej Republiki Ludowej, kol. kol. H. Kaczmarskiej i W. Dominikowskiego.

Działalność wybranego zarządu przypadła na lata 1983-1987. W tym okresie zarząd, obok działalności statutowej podjął inicjatywę rozszerzenia działalności szkoleniowej poprzez organizowanie corocznych, wyjazdowych seminariów szkoleniowych. W czasie trwania kadencji zorganizowano 3 takie seminaria:

I. Seminarium w Chęcinach, w dniach 29-30. Września 1984 r. nt. „Jakość wybarwień i druków”. Program obejmował cztery wykłady, które wygłosili: doc. dr hab. S. Brzeziński, doc. dr inż. J. Mielicki, doc. dr inż. W. Szczepaniak, doc. mgr inż. M. Graliński. W seminarium wzięło udział 115 osób. Konieczność zakwaterowania uczestników w Chęcinach i Kielcach, jak również niezbyt sprzyjająca pogoda nie przeszkodziły spotkaniom koleżeńskim, wspólnym spacerom po miasteczku. Na zakończenie seminarium odbyła się kolacja pożegnalna oraz wycieczka w Góry Świętokrzyskie, które o tej porze roku są szczególnie piękne.

II. Seminarium w Kozubniku-Porąbce odbyło się w dniach 16-19 października 1985 r. w Ośrodku Wypoczynkowym Przedsiębiorstwa Re-

montowego Hutnictwa. Temat szkolenia „Optymalizacja procesów chemicznej obróbki włókna”. Program obejmował sześć wykładów, które przygotowali i wygłosili: prof. dr hab. S. Brzeziński, doc. dr inż. J. Mielicki, doc. dr inż. M. Okoniewski, mgr inż. H. Gęga, mgr inż. A. Łukoś, mgr inż. J. Brzeziński.

Wieczorek powitalny, wieczór karebowy, pożegnalna kolacja z tańcami oraz wycieczka po pętli beskidzkiej połączona z obiadem w zabytkowej karczmie w Jeleśni pozwoliły na utrwalenie starych znajomości i zawarcie nowych.

III. Seminarium w Świnoujściu, odbyło się w dniach 24-27 września 1986 r. w Ośrodku Wypoczynkowo-Szkoleniowym Elektrowni „Dolna Odra”. Tematem był „Postęp w dziedzinie barwników dla włókiennictwa”. Program szkoleniowy obejmował 9 wykładów:

- M. Graliński „Kierunki zmian struktury asortymentowej barwników”,
- A. Maciejewski „Postęp w zakresie barwników reaktywnych - Rozwój asortymentów”,
- A. Łukoś „Rozwój metod barwienia barwnikami reaktywnymi”,
- S. Heiman „Niektóre aspekty poprawy odporności wybarwień”,
- W. Szafnicki „Postęp w zakresie barw-

ników zawieszinowych. Tendencje rozwojowe w dziedzinie tych barwników”,

- J. Szadowski „Zależność między budową barwników zawieszinowych a ich właściwościami”,

- A. Polka, Ch. Przybylski „Rozwój barwników metalokompleksowych”,

- J. Mielicki „Barwniki do barwienia wyrobów z włókien mieszanych”,

- T. Laskowski „Tendencje rozwojowe w dziedzinie maszyn i urządzeń do barwienia”.

Organizacją seminariów zajmował się zespół w składzie: W. Dominikowski, W. Malinowski, A. Kawiorska, J. Ławniczak i W. Perski.

W zakresie współpracy z zagranicą przedstawiciele Komitetu brali udział w pracach przygotowawczych do trzech kolejnych Kongresów Kolorystycznych Krajów Socjalistycznych tj.: XIV. Iwanowo'83, XV. Warna-Złote Piaski'85 i XVI. Bukareszt'87.

W latach: 1985, 86 i 87 odbyły się ponadto coroczne tradycyjne spotkania koleżeńskie, stanowiące pewne podsumowanie rocznej działalności Komitetu połączone z kolacją i tańcami.

W czasie trwania kadencji zmarł wieloletni działacz PKKol. z-ca Przewodniczącego Zarządu, kol. mgr inż. Henryk Cichowski.

Kadencja 10.

Kierowanie działalnością Polskiego Komitetu Kolorystyki w latach 1987-1991, rozpoczął wybrany w dniu 12 03 1987r. Zarząd dziesiątej kadencji w składzie: doc. dr inż. Józef Mielicki (przewodniczący), doc. mgr inż. Mirosław Graliński (z-ca przewodniczącego), mgr inż. Wacław Perski (z-ca przewodniczącego), inż. J. Papier-ski (I sekretarz), mgr inż. Stanisław Prus (II sekretarz); oraz członkowie: doc. dr inż. Marian Okoniewski, doc. dr Wojciech Szafnicki, doc. dr inż. Włodzimierz Szczepaniak, dr inż. Włodzimierz Malinowski, inż. Włodzimierz Dominikowski, mgr inż. Eugeniusz Klusek, mgr inż. Alicja Kawiorska, mgr inż. Jerzy Gryglewicz, mgr inż. Jolanta Ławniczak, mgr inż. Władysława Kaczmarczyk, mgr inż. Teresa Basińska.

W czasie trwania kadencji do prac w Zarządzie zostali dokooptowani następujący koledzy: mgr inż. Mirosława Kowalczyk, mgr inż. Antoni Maciejewski, inż. Anna Polka, mgr inż. Eugeniusz Klimek, dr inż. Bogumił Gajdzicki.

W tym okresie ze względów osobistych lub z uwagi na stan zdrowia odeszli z Zarządu koledzy: mgr inż. Wacław Perski, mgr inż. Władysława Kaczmarczyk, mgr inż. Jolanta Ławniczak.

Odeszli również i to na zawsze, w sposób tragiczny, w pełni sił i bardzo

zaangażowani dla PKKol. koledzy: inż. Jerzy Papier-ski, mgr inż. Antoni Maciejewski.

Działalność PKKol. obejmowała w tym okresie następujące dziedziny:

- podnoszenie kwalifikacji kadry inżyniersko-technicznej przez organizowanie seminariów i zebrań odczytowo-dyskusyjnych,
- reprezentowanie polskiej kolorystyki na forum międzynarodowym ze szczególnym uwzględnieniem działalności w ramach Międzynarodowych Kongresów Kolorystycznych Krajów byłego obozu socjalistycznego.

Zarząd w czasie swojej kadencji konsekwentnie kontynuował działalność związaną z organizowaniem w cyklu corocznym seminariów szkoleniowych dla szerokiej kadry inżyniersko-technicznej z zakładów włókienniczych, chemicznych, wyższych uczelni, instytutów i placówek badawczo-rozwojowych, w zakresie chemicznej obróbki włókna i tematyki bardzo blisko z nią związanej.

Organizując seminaria podtrzymywano dotychczasową tradycję, że seminaria odbywają się corocznie i za każdym razem w innym miejscu, co pozwalało jednocześnie uczestnikom na poznanie walorów turystycznych różnych regionów Polski.

Jako nowe rozwiązanie na seminariach wprowadzono sesje panelowe, w których gospodarzami były zarówno firmy zagraniczne jak i krajowe.

W czasie trwania kadencji zorganizowano następujące seminaria:

IV. Seminarium Szkoleniowe w Kudowie, w dniach 23-26 IX 1987r. nt. „Postęp w dziedzinie wykończeń włókienniczych”. Uczestniczyło w nim 199 z kraju oraz 5 gości zagranicznych. Wygłoszono 9 referatów plenarnych:

- S. Brzeziński „Nowe kierunki w bezpośrednim powlekaniu cienkopowłokowym płaskich wyrobów włókienniczych”

- L. Jackiewicz-Kozanecka „Postęp w dziedzinie wykończeń przeciwnących i przeciwkurczliwych”

- Z. Adamski „Problem formaldehydu w wykończeniach szlachetnych”

- E. Vockrodt „Wykończenia elastomerowe na bazie silikonów sieciujących”

- M. Okoniewski „Wyroby włókiennicze zapewniające komfort fizjologiczny”

- J. Baranowski „Wykończenia antyelektrostatyczne i przeciwbrudowe”

- H. Gęga „Trwałe hydrofobowe wykończenia wyrobów włókienniczych”

- W. Rakowski „Nowoczesne metody wykończenia wełny”

- K. Poreda „Wykończenie zmiękczające”.

V. Seminarium Szkoleniowe w dniach 5-8 X 1988 r., w Szyndzielni k/ Bielska-Białej, nt. „Maszyny i urządzenia do nowoczesnych technologii chemicznej obróbki włókna”. Wygłoszono 6 referatów:

- T. Runowski „Eksplotacja maszyn włókienniczych”

- T. Pękala „Urządzenia do obróbki wstępnej i bielienia”

- T. Laskowski „Urządzenia do barwienia metodami okresowymi”

- J. Grygielewicz „Urządzenia do barwienia metodami ciągłymi”

- S. Brzeziński „Urządzenia do nanoszenia farb drukarskich i kąpiel”

- M. Okoniewski „Urządzenia do odwadniania, suszenia i stabilizacji termicznej:

W seminarium wzięło udział 245 osób z kraju i 20 osób z zagranicy reprezentujących 9 firm takich jak: Thies, Mortensen, Brückner, Scholl, Spencer-Holland i in.

Ciekawym elementem tego seminarium było zorganizowanie w trakcie wieczoru koleżeńskiegoloterii fantowej, na którą większość bardzo ciekawych i cennych fantów przekazały firmy zagraniczne, bądź ich krajowe przedstawicielstwa biorące udział w seminarium.

VI. Seminarium Szkoleniowe w Puławach, w dniach 4-7 X 1989 r., nt.

„Procesy chemicznej obróbki włókna bezpieczne dla środowiska naturalnego”. Wygłoszono na nim następujące referaty:

- J. Przybiński „Ilość i jakość ścieków odprowadzanych z zakładów włókienniczych:

- J. Zimnicki i A. Zawadzka „Środki pomocnicze i barwniki jako źródło zanieczyszczenia ścieków”

- J. Fidrysiak, J. Palczewska i J. Przybiński „Nowoczesne metody bezpośredniego oczyszczania ścieków włókienniczych”

- Z. Bogusz „Zamknięte obiegi wodne w procesach chemicznej obróbki włókna”

- B. Wasilewski „Zanieczyszczenie powietrza przez zakłady przemysłu włókienniczego”

- H. Dłubek „Zużycie energii w procesach barwienia”

- H. Oppitz „Techniki apreterskie firmy Hoechst dające oszczędności energetyczne i materiałowe”

- Firma Stork „Automatyczna kuchnia farb STORK IPS2000 jako źródło oszczędności”.

W seminarium wzięło udział 128 osób, w tym przedstawiciele firm zagranicznych: Henriksen, Thies, Spencer-Holland, Ciba-Geigy, Allied Colloids,

Sumitomo, Itoh, Commercium, Sericol, BASF, Improd, Grace.

Referaty wygłaszane na wszystkich seminariach były wydawane w formie skryptów, które otrzymywał każdy uczestnik, wraz z imienną listą uczestników. W kuluarach sal odczytowych podczas niektórych seminariów pokazano ponadto plakaty przedstawiające różne rozwiązania z zakresu chemicznej obróbki włókna.

Poza tym w czasie trwania tej kadencji Zarządu zorganizowano wiele specjalistycznych zebrań odczytowo-dyskusyjnych, tematycznie dostosowanych do zmieniającej się rzeczywistości w polskiej gospodarce i postępie technicznym a w tym:

- Odczyt na Dni Techniki Łodzi wygłoszony 6 X 1987 r. nt. „Zmiany asortymentowe oraz rozwój polskich barwników syntetycznych w zmienionych warunkach gospodarczych”. Autorzy: M. Graliński, M. Muszyński.

- Zebranie odczytowo-sprawozdawcze nt. „Tematyka i przebieg XVI Kongresu Kolorystów w Bukareszcie”. Zebranie odbyło się 9 XII 1987 r.

- Cykl 3 odczytów nt. „Kierunki rozwoju aparatów do chemicznej obróbki włókna na podstawie wystawy ITMA'87 w Paryżu”:

-ogólne tendencje,

-pralnie,

-suszarki i suszarko-stabilizatorki.

- „Automatyczny system doboru barw”. Zebranie odbyło się 15 XII 1988 r.

- „Komputerowe systemy wytwarzania kart tkackich”. COBR PJ, w dniu 25 XI 1988 r.

- Cykl wykładów z zakresu instrumentalnego recepturowania barwy. W tym cyklu odbyło się 6 wykładów, poprowadzonych przez doc. dr J. Mielickiego:

-w dniu 13 IV 1989 r. pt. „Barwa, jej cechy i postrzeganie”

-w dniu 30 V 1989 r. pt. „Addytywne i substraktywne mieszanie barw”.

-w dniu 8 XI 1989 r. pt. „Barwa przedmiotów a oświetlenie”

-w dniu 21 II 1990 r. pt. „Wyznaczanie składowych tróchromatycznych do pomiaru barwy”.

-w dniu 6 VI 1990 r. pt. „Oznaczanie różnicy barwy”

-w dniu 13 XII 1990 r. pt. „Zasady instrumentalnego ustalania receptur farbiarskich”.

- Spotkanie odczytowe nt. referatów i plakatów z Kongresu Kolorystów w Pardubicach - Intercolor'89, odbyło się w dniu 16 V 1990 r.

W ramach współpracy z zagranicą uczestniczano w przygotowaniu i brano udział w kolejnych Kongresach Kolorystycznych Krajów Socjalistycznych:

- w dniach 7-12 IX 1987 r. w Kongresie Intercolor'87 w Budapeszcie. Ze strony PKKol. uczestniczyły 23 osoby, wygłoszono 3 referaty plenarne,

- w dniach 4-9 IX 1989 r. w Kongresie Intercolor'89 w Pardubicach. Ze strony PKKol. uczestniczyły 32 osoby, wygłoszono 2 referaty plenarne i wystawiono 8 plakatów,

- udział przedstawiciela Zarządu PKKol. w Komisji przygotowującej XVIII. Kongres Kolorystów, który odbył się w Bukareszcie, we wrześniu 1991 r. Był to ostatni kongres z cyklu kongresów „Intercolor”.

W omawianym okresie czteroletnim odbyły się coroczne tradycyjne spotkania koleżeńskie, które spełniają rolę integrującą środowisko kolorystów. Spotkania odbyły się z udziałem przeciętnie ok. 75 osób.

Kadencja 11.

Kolejna, jedenasta kadencja Zarządu PKKol. przypada na lata 1991-1995. Zarząd został wybrany na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym w dniu 16 IV 1991 r. i ukonstytuował się w następującym składzie:

Kol. Józef Mielicki -przewodniczący

Kol. Mirosław Graliński -z-ca przewodniczącego

Kol. Marian Okoniewski -z-ca przewod-

niczącego

Kol. Stanisław Pruś -sekretarz

Kol. Teresa Basińska -sekretarz

Kol. Bogumił Gajdzicki -sekretarz

Kol. Wojciech Szafnicki -sekcja seminaryjna i skarbnik

Kol. Alicja Kawiorska-sekcja seminaryjna i skarbnik

Kol. Danuta Żyżka-sekcja odczytowa

Kol. Jadwiga Sójka-Ledakowicz -sekcja odczytowa

Kol. Włodzimierz Szczepaniak -sekcja kontaktów z przedstawicielami firm

Kol. Włodzimierz Dominikowski -sekcja kontaktów z przedstawicielami firm

Kol. Eugeniusz Klimek -skarbnik

Kol. Anna Polka-kronika PKKol.

Kol. Włodzimierz Malinowski

Kol. Halina Baraniak

Kol. Eugeniusz Klusek

Kol. Mirosława Kowalczyk

W czasie trwania kadencji zrezygnowały z pracy w Zarządzie PKKol. następujące osoby: kol. kol. Eugeniusz Klusek, Halina Baraniak, i Mirosława Kowalczyk. Na ich miejsce Zarząd PKKol. dokooptował kol. kol.: Bogdana Młynarskiego i Andrzeja Antczaka.

Działalność Zarządu PKKol. w tej kadencji koncentrowała się na następujących zagadnieniach:

-podnoszenie aktualnej wiedzy fachowej polskich kolorystów,

-działalność integracyjna członków PKKol.

-reprezentowanie polskich kolorystów na zewnątrz,

-sprawy bieżące i egzystencji PKKol.

Podnoszenie wiedzy fachowej odbywało się przez organizowanie seminariów szkoleniowych i odczytów.

a. Seminaria szkoleniowe

Zarząd jedenastej kadencji kontynuował tradycję seminariów szkoleniowych, które, jak się wydaje, cieszą się uznaniem polskich kolorystów. Utrwaliła się formuła tych seminariów. Odbywają się corocznie, dla szerokiej kadry inżyniersko-technicznej zakładów włókienniczych i chemicznych, pracowników wyższych uczelni, instytutów i placówek naukowo-badawczych. Są monotematyczne. Na każdym seminarium przedstawiane są aktualne rozwiązania praktyczne i podstawy teoretyczne o zbliżonej tematyce, mogącej zainteresować ogół kolorystów polskich. Do wygłaszania prelekcji na tematy zaproponowane przez organizatorów seminariów za-

proszeni są wybitni specjaliści z kraju i zagranicy.

Seminaria trwają od środy wieczorem do soboty rana. Przed południem odbywają się wykłady ilustrowane przeżroczami, a popołudniu - spotkania z przedstawicielami firm produkujących barwniki, środki pomocnicze i wykończalnicze, oraz urządzenia do chemicznej obróbki wyrobów włókienniczych. Stwarza to okazję, zarówno dla producentów jak i użytkowników, do omówienia swoich problemów, wymiany poglądów i przedstawienia najnowszych rozwiązań technologicznych.

Od 1989 r. organizacja seminariów spoczywała w rękach zespołu: kol. Alicji Kawiorskiej i kol. Wojciecha Szafnickiego, którym wydatnie pomagali kol. Włodzimierz Dominikowski, kol. Teresa Basińska, kol. Bogumił Gajdzicki, kol. Piotr Tomczyk oraz kol. Włodzimierz Szczepaniak, kontaktujący się z przedstawicielami firm.

VII. Seminarium Szkoleniowe odbyło się w dniach 20-23 września 1990 r., w Ośrodku Wypoczynkowo-Szkoleniowym Wojsk Lotniczych w Kiekrzu koło Poznania. W seminarium uczestniczyło 176 osób. Tematem były „Energ- i materiałooszczędne procesy w chemicznej obróbce włókna”. Program obejmował 10 referatów plenarnych, które wygłosili:

-M. Pawlik „Energetyka jako czynnik i bariera wzrostu gospodarczego kraju”

-Z. Bogusz „Rekuperacja ciepła w procesach chemicznej obróbki włókna”

-B. Wasilewski „Ekonomika procesów drukowania”

-H. Dłubek „Zużycie energii w procesach barwienia”

-D. Walasik i A. Milczyński „Automatyzacja procesów ciągłych w wykończalnictwie włókienniczym jako źródło oszczędności wody, energii i środków chemicznych”

-A. Milczyński i T. Mazar „Suszarki radiowej częstotliwości RF”

-T. Laskowski „Rozwój technik farbiarsko-wykończalniczych firmy Thies w barwieniu okresowym w zakresie obniżenia kosztów energetycznych i materiałowych”

-R. F. Hyde, G. Ashton i J. A. Hoghes „Nowoczesne procesy barwienia ciągłego barwnikami firmy ICI pod kątem oszczędności materiałowych i energetycznych”

-H. Oppitz „Nowe osiągnięcia i doświadczenia firmy Hoechst ze środkami pomocniczymi”

W sesjach panelowych swoje osiągnięcia technologiczne i maszynowe prezentowało 13 firm m.in.: Thies, Rudolff GmbH, Stork, Hoechst, Spencer-Holland, BASF, Ciba-Geigy, Peja.

W roku 1991 Zarząd nie zorganizował seminarium z obawy o niską frekwencję i fiasko finansowe. Począwszy jednak od roku 1992, odbyły się już regularnie co rok następujące seminaria:

a. VIII. w dniach 20-23 maja 1992 r., po raz drugi w Zakładzie Informatyki, Automatyki i Doskonalenia Zawodowego w Bielsku-Białej pod Szyndzielnią na temat: „Automatyzacja procesów wykończalniczych”. Wzięło w nim udział 148 uczestników, w tym 6 z zagranicy. Wygłoszono 5 obszernych odczytów:

-F. Olschewski „Automatyzacja regulowania parametrów technologicznych”

-doc. dr inż. M. Okoniewski „Automatyzacja i komputeryzacja w procesach wstępnej obróbki wykończalniczej”

-mgr inż. T. Laskowski „Automatyzacja procesów barwienia”

-prof. dr hab. n. t. S. Brzeziński „Automatyzacja procesów drukowania”

-doc. dr inż. J. Mielicki „Laboratorium w zautomatyzowanej wykończalni”

W spotkaniach popołudniowych (sesjach panelowych) brało udział 11 firm zagranicznych.

b. IX. Seminarium, w dniach 22-25 września 1993 r. w Ośrodku Wczasowym Komendy Wojewódzkiej Policji nad

jeziorem w Kiekrzu pod Poznaniem na temat: „Problemy jakości w wykończalnictwie”.

Wzięło w nim udział 160 uczestników, w tym 6 z zagranicy. Wygłoszono 6 obszernych odczytów:

-doc. dr W. Szczepaniak „Systemy kontroli i regulacji parametrów wpływających na jakość wyrobów włókienniczych w zespołach maszyn wykończalniczych”

-inż. A. Polka „Odporność wybarwień jako podstawowe kryterium oceny jakości wyrobów włókienniczych”

-doc. dr W. Szafnicki „Wpływ termomigracji barwników na jakość wyrobów włókienniczych”

-prof. dr hab. n.t. S. Brzeziński „Emisja substancji szkodliwych z wyrobów włókienniczych”

-dr inż. J. Sójka-Ledakowicz „Jakość wyrobów włókienniczych- zagrożenie czy szansa dla środowiska”

-mgr inż. W. Machnowski „Właściwości palne wyrobów włókienniczych jako istotny czynnik ich jakości”

W sesjach panelowych wzięło udział 16 firm zagranicznych i polskich.

c. X. Jubileuszowe Seminarium, w dniach 21-24 września 1994 r. na temat: „Tendencje rozwojowe w chemicznej obróbce włókna” odbyła się w hotelu „Orle Gniazdo” w Szczyrku.

Wzięło w nim udział 220 uczestników, w tym 18 z zagranicy. Wygłoszono 7 odczytów, w tym 3 autorów zagranicznych:

-mgr inż. J. Jabłoński „Systemy jakości wg normy ISO 9000”

-K. H. Böllettz „Postęp w dziedzinie bieleńia”

-doc. dr inż. W. Rakowski „Obróbka powierzchniowa wyrobów włókienniczych”

-G. Kolmar „Z nową techniką i technologią do ekologicznego wykończenia tekstyliów”

-D. J. Williams „Wyciągowe metody barwienia”

-K. Bärlocher „Przyczynek o zgodnych ze środowiskiem technologiach we wstępnej obróbce wyrobów z włókien celulozowych”

-mgr inż. T. Laskowski „Kierunki rozwoju drukarstwa”

-doc. dr inż. J. Mielicki „Instrumentalna koloryzacja”

Po raz pierwszy wprowadzono na tym seminarium możliwość prezentacji profilu produkcyjnego i nowych technologii poszczególnych zakładów po odczytach plenarnych, przed pełnym gremium uczestników. Skorzystały z tego 4 firmy, w tym jedna krajowa.

d. Działalność odczytowa

Z uwagi na to, że główna działalność szkoleniowa odbywała się podczas seminariów, ilość organizowanych odczytów została zredukowana średnio do dwu rocznie, w okresie między seminariami. Działalnością tą kierują Kol. Kol.: Danuta Żyżka i Jadwiga Sójka-Ledakowicz. W czasie omawianej kadencji zorganizowano następujące odczyty:

-20 VI 1991 r. „Technologiczne i ekonomiczne aspekty pomiaru barwy we włókiennictwie” - dr G. Dürig z firmy „Pretema”,

-21 X 1991 „Wykorzystanie chromatografii w przemyśle włókienniczym” - mgr K. Krach z Instytutu Barwników,

-18 XI 1991 „Sprawozdanie z wystawy w Hanowerze” - wspólnie z Instytutem Inżynierii Materiałów Włókienniczych, w siedzibie Instytutu; jednym z referentów był doc. J. Mielicki z PKKol.,

-18 XI 1992 problemy wykończalnicze prezentowane na 31 konferencji „Włókna Chemiczne” w Dornbirn - dr J. Sójka-Ledakowicz i mgr W. Machnowski z Instytutu Włókiennictwa,

-20 I 1993 problemy wykończalnicze omawiane na konferencji dot. włókien pneumatycznych, Knoxville, USA - (październik 1992) i na konferencji na temat technologii wykończania i zastosowania wyrobów wełnianych, Akwizgran RFN (listopad 1992)- dr W. Rakow-

ski z Instytutu Włókiennictwa,

-1 XII 1993 „Problemy barwnikarskie i wykończalnicze na XVI-tym Kongresie IFATCC w Maastricht (Holandia)” - prof. J. Szadowski - Politechnika Łódzka i doc. J. Mielicki - PKKol.,

-27 IV 1994 „Wytwarzanie i stosowanie włókien pneumotermicznych” sprawozdanie z konferencji w Knoxville (USA listopad 1993)’ - dr W. Rakowski, Instytut Włókiennictwa,

-24 XI 1994 „Problemy wykończalnicze omówione na dorocznej konferencji niemieckiego stowarzyszenia kolorystów (VTCC) w Baden-Baden (czerwiec 1994)” - doc. M. Graliński (PKKol.) i dr J. Sójka-Ledakowicz, Instytut Włókiennictwa.

Współpraca z zagranicą

W roku 1991 PKKol. brał udział w ostatnim, XVIII kongresie kolorystów byłych krajów socjalistycznych Intercolor, w którym uczestniczyło 4 naszych przedstawicieli z czterema referatami. Kongres odbył się w Budapeszcie, we wrześniu 1991 r. W tym samym roku Zarząd nawiązał kontakt z Międzynarodową Federacją Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów (IFATCC), której jednym z 6 członków było do wojny Polskie Towarzystwo Chemików-Kolorystów. W czerwcu 1991 r. PKKol. został przyjęty jako członek afi-

liowany do IFATCC, ze składką 50 FS rocznie, poczynając od roku 1992.

IFATCC organizuje co trzy lata międzynarodowe, trzydniowe kongresy, na których przedstawiane są najnowsze osiągnięcia ze wszystkich dziedzin wykończalnictwa, odbywające się za każdym razem w innym kraju członkowskim. W roku 1993 odbył się 16 kongres IFATCC w Maastricht, w Holandii w dniach 9-11 czerwca. Wzięło w nim udział 11 przedstawicieli Polski z jednym referatem plenarnym dr W. Rakowskiego z Instytutu Włókiennictwa i siedmioma doniesieniami w postaci plakatów. W czasie trwania kongresu odbyło się zebranie przewodniczących wszystkich stowarzyszeń należących do IFATCC, na którym przedstawiono propozycję przyjęcia w skład Federacji: Czech, Słowacji, Rumunii i Bułgarii, do zaakceptowania przez zebranie Rady Delegatów. Zebranie takiej rady, w której bierze udział po 4 delegatów stowarzyszeń będących członkami rzeczywistymi i 1-2 delegatów członków afiliowanych, odbyło się również podczas trwania kongresu w Maastricht. Wzięło w nim udział 2 przedstawicieli PKKol.: przewodniczący doc. J. Mielicki i kol. dr inż. J. Sójka-Ledakowicz. Na posiedzeniu Rady Delegatów zaakceptowano wniosek o przyjęciu wymienionych krajów jako członków afiliowanych.

W czerwcu 1994r., przy okazji dorocznej konferencji niemieckiego stowarzyszenia kolorystów w Baden-Ba-

den (VTCC), odbyło się zebranie przewodniczących stowarzyszeń krajowych, a następnie posiedzenie Rady Delegatów. Wzięli w nich udział v-ce przewodniczący PKKol. kol. M. Graliński, który jest odpowiedzialny za współpracę międzynarodową PKKol i kol. J. Sójka-Ledakowicz. Uchwalono m.in. przyjęcie do IFATCC stowarzyszenia chemików-kolorystów Rosji, w charakterze członka afiliowanego.

Obecnie IFATCC zrzesza 12 członków rzeczywistych (pełnoprawnych) i 9 afiliowanych.

IFATCC udziela m.in. również stypendiów pracownikom naukowym uczelni i instytucji badawczych na pokrycie kosztów przejazdu i pobytu w dowolnie wybranej placówce badawczej i naukowej w krajach stowarzyszeniowych, w celu uzupełnienia badań, względnie doktoratu.

W 1994 r., dzięki pośrednictwu PKKol. uzyskaliśmy jedno takie stypendium dla pracownika naukowego katedry technologii włókien chemicznych PŁ, na 3 miesięczny pobyt w USA.

c. Sprawy organizacyjne

Ważnym przedsięwzięciem organizacyjnym, które pomaga w finansowaniu działalności PKKol. było powołanie Fundacji Rozwoju Polskiej Kolorystyki. Fundacja została powołana notarialnie i zatwierdzona sądownie w roku 1993.

Fundacja prowadzi działalność wydawniczą (poradniki, biuletyny), zbiera fundusze od sponsorów, oraz pośredniczy w zaopatrywaniu odbiorców w pomoce do kontroli jakości wyrobów, sprowadzane przez nas z firmy SDC, z Wielkiej Brytanii. Bliższe dane na temat działalności Fundacji zamieszczone są w p. 8 niniejszego opracowania.

Do spraw organizacyjnych należy zaliczyć również fakt zaproszenia PKKol. przez dyrekcję Instytutu Barwników i Produktów Organicznych do współredagowania wydawanego przez instytut periodyku „*Barwniki i środki pomocnicze*”. Z ramienia PKKol. od 1992 r. w Komitecie redakcyjnym czasopisma bierze udział kol. Danuta Żyżka.

Działalność integracyjna kolorystów

W czasie jedenastej kadencji w latach 1991-95 odbyło się pięć dorocznych spotkań koleżeńskich. Udział w tych spotkaniach brało przeciętnie 60-80 osób, a ich organizację zapewnili Kol. Kol.: W. Szafnicki, T. Basińska, A. Kawiorska, B. Gajdzicki i W. Dominikowski.

Kadencja 12.

Zarząd Polskiego Komitetu Kolorystyki, którego dwunasta kadencja przypadała na lata 1995-99 został wy-

brany na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym w dniu 5 kwietnia 1995 i ukonstytuował się w następującym składzie:

doc. dr Józef Mielicki -prezes

doc. mgr Mirosław Graliński-v-prezes

doc. dr Włodzimierz Szczepaniak -v-prezes

mgr inż. Teresa Basińska -sekretarz

dr inż. Bogumił Gajdzicki -sekretarz

dr inż. Danuta Żyżka-sekcja odczytowa

dr inż. Jadwiga Sójka-Ledakowicz -sekcja odczytowa

doc. dr Wojciech Szafnicki -skarbnik

mgr inż. Eugeniusz Klimek -skarbnik

inż. Anna Polka-kronika PKKol.

mgr inż. Alicja Kawiorska-sekcja imprezowa

inż. Włodzimierz Dominikowski -sekcja imprezowa

prof. dr Jerzy Szadowski-łącznik z PŁ

Bogdan Młynarski-łącznik z przem. włók.

inż. Andrzej Antczak-łącznik z przem. chem.

dr inż. Włodzimierz Malinowski-zadania specjalne

Kolega Graliński został pełnomocnikiem PKKol. do współpracy z Międzynarodową Federacją Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów (IFATCC), a koleżanka Danuta Żyżka reprezentowała PKKol. w Komitecie redakcyjnym biuletynu Instytutu Barwników i Produktów Organicznych.

Działalność Zarządu PKKol. w czasie tej kadencji przedstawiała się jak następuje:

Seminaria

Organizacją seminariów w tej kadencji zajmował się zespół w składzie:

Kol. Wojciech Szafnicki

Kol. Alicja Kawiorska

Kol. Teresa Basińska

Kol. Włodzimierz Dominikowski

Kol. Bogumił Gajdzicki

Zespół ten reprezentował Fundację Rozwoju Polskiej Kolorystyki, Polski Komitet Kolorystyki oraz Instytut Barwników i Produktów Organicznych wspierający materialnie organizację seminariów.

W okresie minionej kadencji odbyły się cztery seminaria:

1. W dniach 20-23 września 1995 XI. Seminarium w Kozubniku-Porębcu, na temat „Barwniki i ich zastosowanie we

włókiennictwie". Udział w seminarium wzięło 314 osób, w tym 32 z zagranicy (z pięciu krajów). Wygłoszono 11 wykładów plenarnych:

-mgr inż. J. Głowacki „Farbiarstwo polskie w XVIII w.”

-prof. dr hab. n. t. J. Szadowski „Barwniki do barwienia włókien celulozowych”

-doc. dr J. Zimnicki, mgr inż. A. Kawiorska, mgr inż. B. Strzelecka-Sęk „Tendencje rozwojowe w grupie barwników do wełny”

-A. Antczak, J. Klencka, L. Mamińska, J. Wróblewski „Barwniki do barwienia włókien poliestrowych i poliakrylonitrylowych”

-prof. dr hab. n. t. S. Brzeziński „Ekologiczne aspekty aplikacji barwników”

-doc. dr inż. J. Mielicki „Postęp w wykończaniu a rozwój barwników”

-mgr inż. T. Laskowski „Pigmenty w drukowaniu i barwieniu wyrobów włókienniczych”

-John Bone i Alan D. Cunningham „Nowe barwniki do kontrolowanego barwienia mieszanek poliestru/celuloza”

-doc. dr S. Krauze, dr inż. J. Muskalska „Kierunki badań rozwojowych nad degradacją ścieków włókienniczych”

-mgr inż. J. Drożdżel „Nowe technologie barwienia przędzy”

-mgr inż. E. Klimek „Formy handlowe barwników”

Każdego dnia po południu odbywały się spotkania ze specjalistami 27-miu firm uczestniczących w seminarium.

2. XII. Seminarium w dniach 9-12 października 1996 r. w Zakopanem na temat „Nowe maszyny i technologie we włókiennictwie”. Udział wzięły 292 osoby, w tym 25 z zagranicy (z dziewięciu krajów, w tym z Tajwanu). Wygłoszono 11 wykładów:

-doc. mgr inż. M. Graliński „Z dziejów polskich kolorystów”

-mgr inż. M. Pogoda „Barwienie metodami ciągłymi i metodą zimno-nawojową”

-mgr inż. T. Laskowski „Barwienie okresowe -Technika i technologie”

-dr n. t. B. Gajdzicki „Nowoczesne laboratorium w chemicznej obróbce włókna, jego zadania i wyposażenie”

-doc. dr n.t. W. Szczepaniak „Urządzenia do obróbki wstępnej i bielenia”

-mgr inż. K. Hełka „Nowoczesne maszyny wykończalnicze produkcji krajowej”

-dr n.t. Ch. Przybylski „Oznaczenia gwarancyjne jakości wyrobów i usług”

-prof. dr hab. n.t. S. Brzeziński „Postęp w zakresie wytwarzania szablonów drukarskich”

-mgr inż. W. Machnowski, dr n.t. J. Sójka-Ledakowicz „Efektywne metody odwadniania wyrobów włókienniczych”

-dr John Bone „Kontrolowany proces barwienia, symbioza producentów maszyn i chemikaliów”

-doc. dr n.t. J. Świątek, mgr inż. I. Dobiech, mgr inż. A. Jachowicz „Urządzenia do uszlachetniania płaskich wyrobów włókienniczych metodą termopneumatyczną”

W sesjach panelowych konsultacji udzielili specjaliści z 27 firm krajowych i zagranicznych.

3. XIII. Seminarium w dniach 1-4 października 1997 r. w Mikołajkach, na temat „Postęp w dziedzinie wykończeń włókienniczych”. Udział wzięło 299 uczestników, w tym 32 z zagranicy (z 11 krajów). Wygłoszono 10 wykładów:

-prof. E. Schollmeyer „Technologie modyfikacji powierzchni wyrobów włókienniczych”

-mgr inż. T. Laskowski „Preparacje i awiważe we włókiennictwie i wykończalnictwie”

-firma OLEA „Przeciwkurczliwe wykończenie żywicowe wyrobów włókienniczych”

-mgr inż. J. Koprowska „Wyroby i wykończenia antyelektrostatyczne”

-inż. O. Schmidt „Komputerowe systemy wspomagające - TEXTPERTO”

-prof. dr hab. T. Wódka „Kierunki modyfikacji włókien chemicznych”

-doc. dr L. Jackiewicz-Kozanecka „Postęp w dziedzinie technologii powlekania wyrobów włókienniczych”

-inż. R. Breier „Enzymy w uszlachetnianiu wyrobów włókienniczych”

-doc. dr J. Zimnicki, mgr inż. B. Niepsuj „Postęp w dziedzinie utrwalania wybarwień”

-dr inż. B. Gajdzicki „Wykończenia wyrobów wełnianych”

W prezentacjach wzięło udział 7 firm, a w sesjach panelowych 48 firm.

4. XIV. Seminarium w dniach 7-10 października 1998 r., w Zakopanem, na temat „Chemiczna obróbka wyrobów z włókien mieszanych”. Udział wzięło 294 uczestników, w tym 62 z zagranicy (z 12 krajów, w tym z USA i Tajwanu). Wygłoszono 10 wykładów:

-prof. dr hab. n.t. Stefan Brzeziński, mgr inż. Grażyna Malinowska, mgr inż. Krystyna Robaczyńska „Kierunki rozwoju wyrobów włókienniczych ze szczególnym uwzględnieniem systemów wieloskładnikowych”

-prof. dr hab. n.t. Tadeusz Wódka „Wybrane zagadnienia otrzymywania włókien dwuskładnikowych i ultracienkich włókien poliestrowych”

-mgr inż. Piotr Grajkowski „Wybrane problemy z recepturowania mieszanek włókienniczych”

-Roger Lecollier „Barwienie mieszanek na bazie włókien poliamidowych”

-firma Novo Nordisk „Zastosowanie enzymów w uszlachetnianiu wyrobów z włókien mieszanych”

-doc. dr inż. Lucjan Szuster, mgr inż. Barbara Niepsuj „Niektóre wymagania stawiane barwnikom stosowanym do barwienia składnika syntetycznego w wyrobach mieszanych”

-Julian Metcalfe „Problemy z barwieniem wyrobów z włókien octanowych i ich mieszanek: nowe technologie, nowe uwarunkowania prawne”

-mgr inż. Tadeusz Laskowski „Druk bezpośredni i wywabowy na wyrobach z włókien syntetycznych i ich mieszkach z włóknami naturalnymi”

-Dipl. Ing. Oliver Schmidt „SANITIZED - wykończenia antybakteryjne dla wszystkich rodzajów surowców włókienniczych”

-dr inż. Bogumił Gajdzicki „Barwienie wyrobów z włókien mieszanych poliestrowo-celulozowych”

Działalność odczytowa

Ze względu na organizowanie corocznych seminariów, na których przedstawiane są osiągnięcia z zakresu chemicznej obróbki włókna, działalność odczytowa ograniczała się głównie do organizowania prelekcji sprawozdawczych z pobytu naszych kolorystów na rozmaitych kongresach, zjazdach, sympozjach czy wystawach.

W czasie trwania dwunastej kadencji Zarządu odbyły się następujące odczyty:

-1995 r. Wspólnie z Instytutem Inżynierii Materiałów Włókienniczych zorganizowano cztery prelekcje na temat osiągnięć pokazanych na wystawie ITMA w Mediolanie. Prelegentami byli: prof. S. Brzeziński, doc. W. Szczepaniak, dr B. Gajdzicki i dr H. Schmidt.

-1996 r. Zorganizowano cztery prelekcje na temat przebiegu i problematyki 17-go Kongresu IFATCC w Wiedniu. Prelegentami byli: doc. M. Graliński, doc. J. Mielicki, dr W. Rakowski i dr J. Sójka-Ledakowicz.

-1997 r. Prelekcja prof. W. Czajkowskiego i mgr E. Klimka na temat przemysłu barwników na Tajwanie.

Prelekcje dr W. Bendkowskiej i dr W. Rakowskiego na temat najnowszych badań i technologii w dziedzinie technicznego wykorzystania włókien i wy-

W prezentacjach wzięło udział 17 firm, a w sesjach panelowych 54 firmy.

robów włókienniczych przedstawionych na dwu konferencjach, które się odbyły w USA

-1998 r. Prelekcje doc. M. Gralińskiego i dr B. Gajdzickiego na temat jubileuszu 90-lecia czeskiego stowarzyszenia kolorystów, oraz prelekcje doc. M. Gralińskiego i prof. J. Szadowskiego o 50-leciu niemieckiego VTCC w Baden-Baden.

W odczytach uczestniczyło przeciętnie 40-60 słuchaczy.

Współpraca z zagranicą

Współpracą z zagranicą w tej kadencji kierował nadal kol. doc. M. Graliński. Polski Komitet Kolorystyki jest od 1992 roku członkiem afiliowanym Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów (IFATCC) z siedzibą w Bazylei.

IFATCC skupia organizacje 12 krajów jako członków rzeczywistych: Austria, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Holandia, Niemcy, Szwajcaria, Szwecja, Węgry, Wielka Brytania i Włochy.

Członkami afiliowanymi są organizacje 9 krajów: Bułgaria, Czechy, Japonia, Polska, Płd. Afryka, Rosja, Rumunia, Słowenia i Stany Zjednoczone.

Członkowie rzeczywisci ponoszą opłaty, w zależności od liczby członków w swoich organizacjach. Przykła-

dowo, Wielka Brytania płaci rocznie ponad 3 tys. FS, Niemcy ponad 2,5 tys. FS, Francja ponad 2 tys. FS, Włoch ok. 2 tys. FS, Hiszpania ponad 1,5 tys. FS. Ich przywilejem i obowiązkiem jest udział czterech przedstawicieli z głosem stanowiącym na walnych corocznych zebraniach Rady Delegatów Federacji. Członkowie afiliowani ponoszą opłaty znacznie mniejsze, np. Polska aktualnie 100 FS rocznie i mogą wysyłać po dwóch obserwatorów bez głosu stanowiącego na walne zebrania Rady Delegatów.

Poza tym, obydwa rodzaje członkostwa zapewniają ten sam udział w przywilejach oferowanych przez Federację.

Przedstawiciele PKKol. brali udział w zebraniach Rady Delegatów Federacji w r. 1996 w Wiedniu (kol. M. Graliński i kol. J. Mielicki), w r. 1997 w Baden-Baden (kol. M. Graliński) i w r. 1998, również w Baden-Baden (kol. M. Graliński i kol. J. Szadowski).

W dniach 5-7 czerwca 1996 r. odbył się w Wiedniu 17-ty Międzynarodowy kongres Federacji Kolorystów. Wzięło w nim udział 6-ciu przedstawicieli PKKol.: koleżanki T. Basińska i J. Sójka-Ledakowicz oraz koledzy M. Graliński, J. Mielicki, J. Szadowski i W. Szafnicki.

W 1995 r. przedstawiciele PKKol. w osobach: kol. kol.: A. Kawiorskiej, B. Gajdzickiego i W. Szczepaniaka, wzięli udział w zwiedzaniu wielkiej, odbywa-

jącej się co 4 lata, wystawy maszyn włókienniczych ITMA, w Mediolanie.

W 1996 r. nawiązaliśmy bliższe kontakty z czeskim Stowarzyszeniem Chemików Kolorystów. W seminarium PKKol. w Zakopanem wzięło udział na nasz koszt dwu przedstawicieli Czech: inż. Jan Marek i inż. Jiri Szramek. W dniach 15-17 października, kol. J. Mielicki wziął udział, na koszt Czechów, w 28 Sympozjum Kolorystów w Pardubicach, na którym przedstawił działalność i organizację PKKol. W 1997 r., w kolejnym sympozjum w Pardubicach, uczestniczyli kol. kol. Anna Polka i Włodzimierz Szczepaniak. W 1998 r., w seminarium PKKol. w Zakopanem, wzięli udział ze strony kolorystów czeskich znowu inż. Jan Marek i inż. Jiri Szramek, natomiast nasi przedstawiciele: kol. kol. J. Gajdzicki i M. Graliński, uczestniczyli w jubileuszu 90-lecia organizacji kolorystów czeskich w Pardubicach.

W 1998 r. kol. kol. M. Graliński i J. Szadowski, uczestniczyli w jubileuszu 50-lecia organizacji niemieckich kolorystów w Baden-Baden.

Pozostała działalność PKKol.

a. Integracja kolorystów

Jednym z zadań PKKol. jest zacieśnienie więzów zawodowych i koleżeńskich między polskimi kolorystami. Oprócz imprez towarzyszącym semina-

riom (ogniska, spotkania przy świecach, wspólna kolacja, wycieczki) celowi temu służą „wieczory kolorystów”, organizowane co roku w pierwszym kwartale, połączone ze składkową kolacją i wspólną zabawą. Cieszą się dużym powodzeniem. Brało w nich udział w czasie trwania 12. kadencji przeciętnie ok. 80 osób a ich organizację zapewniali Kol Kol. W. Szafnicki, T. Basińska, A. Kawiorska, B. Gajdzicki i W. Dominkowski.

b. Działalność wydawnicza

Zarząd PKKol. wspólnie z Fundacją podjął inicjatywę wydawania fachowych podręczników z dziedziny wykończalnictwa i kolorystyki. W roku 1997 ukazała się nakładem fundacji pierwsza pozycja z tego zakresu - „Zarys wiadomości o barwie”, autorstwa doc. J. Mielickiego.

c. Tablica profesora Trepki

W roku 1998, z okazji czterdziestolecia Polskiego Komitetu Kolorystyki, przypadającego w roku 1999, Zarząd PKKol., wspólnie z Zarządem Łódzkiego Oddziału SITPChem., wystąpili do Wojewódzkiego Zarządu NOT w Łodzi z propozycją umieszczenia nad wejściem do sali Kongresowej w Domu Technika, tablicy pamiątkowej z wizerunkiem profesora Edmunda Nekanda-Trepki, wybitnego chemika kolorysty, współzałożyciela Politechniki Łódzkiej, współorganizatora i pierwszego prezesa Pol-

skiego Komitetu Kolorystyki, autora znanej monografii „Historia kolorystyki”. Koszt wykonania tablicy pokryła Fundacja. Organizację wykonania tablicy i jej odsłonięcia powierzono wychowankom prof. Trepki, kol. dr Danucie Żyżce i kol. mgr Eugeniuszowi Klimkowi. Uroczystość odsłonięcia tablicy w obecności rodziny Profesora, z udziałem Rektora PŁ i prezesa Zarządu OW NOT odbyła się w dniu 26 marca 1999r.

d. Materiały normalizacyjne

W porozumieniu z PKKol., Fundacja Rozwoju Polskiej Kolorystyki prowadzi z Society of Dyers and Colourists, materiały atestowane do badania jakości wyrobów włókienniczych. Obejmują one: skale szare i niebieskie, tkaniny wzorcowe, standardowe środki chemiczne do określenia odporności wybarwień.

Kadencja 13

W dniu 21 kwietnia 1999 roku w Sali Kongresowej Domu Technika w Łodzi po upływie kolejnej czteroletniej kadencji Zarządu odbyło się zebranie sprawozdawczo-wyborcze Polskiego Komitetu Kolorystyki, na którym został wybrany nowy Zarząd, którego kadencja trzynasta przypada na lata 1999-2003.

Przy wyborze członków nowego Zarządu zdecydowana większość

członków ustępującego wyraziła gotowość dalszej pracy, o ile oczywiście zebrani propozycję tę zaakceptują. Z funkcji przewodniczącego Zarządu zrezygnował jednak kol. doc. Józef Mielicki, wyrażając jedynie gotowość dalszej pracy w Zarządzie. Do nowego Zarządu nie kandydował również kol. dr inż. Włodzimierz Malinowski, wieloletni członek ekipy organizującej kolejno szereg pierwszych seminariów.

Na funkcję przewodniczącego Zarządu Polskiego Komitetu Kolorystyki ustępujący przewodniczący kol. Józef Mielicki zaproponował dotychczasowego członka Zarządu, kol. prof. dr hab. Jerzego Szadowskiego. Propozycja spotkała się z ogólną akceptacją a wybrany funkcję przyjął. Oprócz tego do Zarządu zostali wybrani dodatkowo: kol. prof. dr hab. inż. Wojciech Czajkowski oraz kol. mgr inż. Stanisław Prus (był już uprzednio członkiem zarządu). Ostatecznie w skład nowego Zarządu weszli (w porządku alfabetycznym) kol. kol.:

Andrzej Antczak

Teresa Basińska

Wojciech Czajkowski

Włodzimierz Dominikowski

Bogumił Gajdzicki

Miroslaw Graliński - wiceprzewodniczący

Alicja Kawiorska

Eugeniusz Klimek

Józef Mielicki

Bogdan Młynarski

Anna Polka

Stanisław Pruś

Jadwiga Sójka-Ledakowicz

Jerzy Szadowski-przewodniczący

Włodzimierz Szczepaniak-wiceprzewodniczący

Danuta Żyżka

W uznaniu wieloletniej pracy i ogromnych zasług dla Polskiego Komitetu Kolorystyki zebrani uchwalili nadanie kol. doc. dr inż. Józefowi Mielickiemu godności Prezesa Honorowego.

W przerwie zebrania z-ca Dyrektora Instytutu Barwników i Produktów Organicznych dr inż. Lucjan Szuster wygłosił interesującą prelekcję na temat aktualnych europejskich warunków odbioru barwników. Po prelekcji wywiązała się ożywiona dyskusja.

Wybrany Zarząd, poza działalnością statusową podjął inicjatywę wydawania fachowych podręczników i poradników z dziedziny wykończalnictwa i kolorystyki. Jako pierwszy będzie wydany poradnik dotyczący procesów bielenia.

Seminaria szkoleniowe

Idąc śladem poprzednich kadencji, w 1999r, odbyło się kolejne, XV. Seminarium Szkoleniowe, w dniach 22-25 września w Mikołajkach, w Hotelu „Gołębiewski”, akcentujące m.in. przypadającą akurat 40 rocznicę utworzenia Polskiego Komitetu Kolorystyki. Współorganizatorem seminarium była Fundacja Rozwoju Polskiej Kolorystyki. Hasłem ogólnym była tym razem „Chemiczna obróbka włókna u progu XXI wieku”. Seminarium zgromadziło 210 uczestników, w tym około 30 osób z zagranicy.

W czasie XV Seminarium wygłoszono następujące referaty:

-doc. mgr inż. Mirosław Graliński „Historia włókienniczej łodzi”

-prof. dr hab. n.t. Stanisław Brzeziński „Współczesne kierunki rozwoju chemicznej obróbki włókna”

-prof. dr hab. n.t. Barbara Lipp-Symonowicz „Problemy chemicznej obróbki włókien celulozowych nowej generacji”

-dr inż. Jadwiga Sójka-Ledakowicz „Biotechnologia w przemyśle włókienniczym”

-mgr inż. Tadeusz Laskowski „Integracja procesów chemicznej obróbki włókna”

-prof. dr hab. n.t. Jerzy Szadowski „Rzecz w dziedzinie barwników”

-doc. dr inż. Józef Mrellicki „O zgodności barwników”

-mgr inż. Antonina Jachniak „Doświadczenia praktyczne dotyczące barwników naturalnych”

-dr inż. Mirosław Muszyński „Organizacja rynku barwników na przełomie wieków”

-dr inż. Bogumił Gajdzicki „Problematyka jakości wyrobów włókienniczych w normach ISO”

W prezentacjach uczestniczyło 9 firm, a w ramach sesji panelowych wystąpiło ogółem 20 firm.

Kolejne XVI Seminarium Szkoleniowe odbyło się w Zakopanem w Hotelu „Kasprowy” w dniach 4-7 października 2000r. pod hasłem „Ekonomiczny przebieg procesów chemicznej obróbki włókna”.

W Seminarium uczestniczyło 198 koleżanek i kolegów, w tym 27 gości zagranicznych. W ramach wymiany z czeskim Związkiem Chemików - Włókienników i Kolorystów udział wziął p. J. Dvorzak. Zapowiadający swoje uczestnictwo przewodniczący Zarządu p. B. Reichstädter nie mógł niestety przyjechać z powodu choroby.

W ciągu dwu dni poświęconych zagadnieniom problemowym oraz związanym z nimi dyskusjom wygłoszono następujące referaty:

-prof. dr hab. Stefan Brzeziński „Ekonomiczne aspekty optymalizacji technologii chemicznej obróbki wyrobów włókienniczych”

-prof. dr hab. Maciej Pawlik „Aktualne problemy energetyki przemysłu włókienniczego”

-prof. dr hab. Tadeusz Wódka i dr inż. Bogumił Gajdzicki „Oligomery a ekonomiczny proces barwienia poliestru”

-p. Per Hans Jakobsen „Oszczędność wody i energii w enzymatycznych procesach obróbki włókna”

-prof. Krystyna Jaguczańska „Moda jako element stymulujący działania kolorysty”

-dr inż. Lucjan Szuster, inż. Krzysztof Krach i mgr inż. Janusz Gawrysiak „Barwniki kwasowe do poliamidu w świetle cologicznych kryteriów Decyzji Komisji Europejskiej (1999/178/EC)”

-dr inż. Mirosław Oczkowski „Kształtowanie procesów wstępnej obróbki i barwienia mieszanek włókienniczych”

-dypl. inż. Roland Adrion „System DQC i jego zastosowanie w praktyce”

-inż. Richard Tarwacki „Koszty obróbki chemicznej wyrobów włókienniczych”

Sesje referatowe odbywały się z reguły w godzinach przedpołudniowych, natomiast popołudnia

zarówno w pierwszym, jak i drugim dniu obrad poświęcone były sesjom panelowym, w ramach których prezentowały swoją działalność oraz udzielały konsultacji poszczególne przedsiębiorstwa. Własne firmowe punkty konsultacyjne na forum XVI Seminarium PKKol.2000 posiadało 21 firm.

Działalność odczytowa

W 1999r. odbyły się dwa zebrania odczytowe nt.:

- „Nowe kierunki rozwoju technologii oraz konstrukcji maszyn wykończalniczych prezentowane na wystawie ITMA'99”. Prelegentami byli: prof. dr hab. n.t. S. Brzeziński, dr inż. B. Gajdzicki i inż. W. Dominikowski.

- „Problem wykończalnictwa przedstawione na 18. Międzynarodowym Kongresie Kolorystów IFATCC w Kopenhadze we wrześniu 1999 r.”. Prelegentami byli: prof. dr hab. n.t. J. Szadowski, doc. mgr inż. M. Graliński i mgr inż. W. Machnowski.

Z kolei w 2000r. PKKol. Zorganizował dnia 8 czerwca, w ramach obchodów Dni Techniki w Łodzi następujące odczyty:

1.Dr inż. Jadwiga Sójka-Ledakowicz „Procesy biotechnologiczne alternatywą dla tradycyjnych technologii wykończalniczych”

2.Prof. dr hab. Wojciech Czajkowski „Kompleksy żelaza jako bezpieczne barwniki metalokompleksowe”

3.Dr inż. Bogumił Gajdzicki „Działalność Normalizacyjnej Komisji Problemowej No 26 w zakresie norm ISO dotyczących odporności wybarwień”

Ponadto w ramach akcji odczytowej dnia 12 grudnia 2000r. przekazane zostały Koleżankom i Kolegom z PKKol informacje nt. problematyki wykończalniczej omówionej na spotkaniach wynikających z umów dotyczących naszej współpracy z zagranicą (patrz punkt wyżej: współpraca z zagranicą).

Współpraca z zagranicą

W ramach współpracy z zagranicą w 1999r. członkowie Zarządu PKKol. brali udział w dwóch imprezach:

W dniach 1-10 czerwca, w Paryżu, odbyła się 13-ta Międzynarodowa Wystawa Maszyn Włókienniczych ITMA'99. Tę największą imprezę włókienniczą świata zwiedziło wielu Polaków, w tym dwóch naszych Kolegów, członków Zarządu PKKol. kol. B. Gajdzicki i W. Dominikowski.

W dniach 8-10 września, odbył się w Kopenhadze 18-ty Międzynarodowy Kongres Federacji Stowarzyszeń Chemików-Włókienników i Kolorystów. Wzięło w nim udział 6-ciu przedstawicieli PKKol.: koleżanki T. Basińska, A.

Kawiorska, J. Sójka-Ledakowicz i koledzy J. Szadowski, M. Graliński i W. Szczepaniak.

W drugim roku działalności Zarządu trzynastej kadencji, w ramach wymiany naukowej z czeskim Związkiem Chemików-Włókienników i Kolorystów dwaj członkowie naszego Zarządu w osobach kol. kol. M. Gralińskiego i S. Prusia uczestniczyli w 7. Sympozjum „Texchem 2000”, które odbyło się w dniach 16 i 17 maja 2000r. w mieście Usti nad Orlicy, a dwaj inni członkowie Zarządu w osobach kol. kol. W. Dominikowskiego i B. Młynarskiego uczestniczyli w 32 Konferencji Kolorystycznej, która odbyła się w dniach 18-20 października 2000r. w Pardubicach (Czechy).

Ponadto, na zaproszenie Związku Chemików - Włókienników i Kolorystów w Sympozjum w Iwanowie, p.n. „Textile Chemisty - 2000” odbywającym się w dniach 19-21 września 2000r., uczestniczył Przewodniczący Zarządu PKKol prof. J. Szadowski, wygłaszając komunikat p.t. „Osiągnięcia chemii włókienniczej”.

8. Powołanie i działalność Fundacji Rozwoju Polskiej Kolorystyki

Fundacja Rozwoju Polskiej Kolorystyki powstała dla wspierania działalności Polskiego Komitetu Kolorystyki, działającego przy Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego.

Fundacja Rozwoju Polskiej Kolorystyki została prawnie ustanowiona dzięki inicjatywie Fundatorów, którymi byli:

Józef Mielicki

Marian Okoniewski

Jadwiga Sójka-Ledakowicz

Wojciech Szafnicki

Włodzimierz Szczepaniak

Grupa inicjatywna opracowała statut, który stanowił podstawę do rejestracji Fundacji.

Oświadczenie woli o ustanowieniu Fundacji, w postaci aktu notarialnego podpisane zostało przez wymienionych powyżej Fundatorów w dniu 25 lutego 1993r. Jest to więc oficjalna data powstania Fundacji Rozwoju Polskiej Kolorystyki.

Fundacja została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy, który został ponownie ustanowiony do prowadzenia właściwej księgi rejestrowej. Zgodnie ze Statutem Fundacji wybrane zostały i ogłoszone do rejestru władze Fundacji:

Rada Fundacji:

Józef Mielicki

Wojciech Szafnicki

Włodzimierz Szczepaniak
Jadwiga Sójka-Ledakowicz

Halina Baraniak

Marian Okoniewski

Włodzimierz Dominikowski

Włodzimierz Malinowski

Alicja Kawiorska

Bogumił Gajdzicki

Danuta Żyżka

Mirostaw Graliński

Anna Polka

Teresa Basińska

Zarząd Fundacji:

Wojciech Szafnicki

Włodzimierz Szczepaniak

Halina Baraniak

Marian Okoniewski

Włodzimierz Dominikowski

Włodzimierz Malinowski

2 grudnia 1998r. zmarł nieodżałowany Prezes Fundacji Wojciech Szafnicki. Decyzją Rady Fundacji działalnością Fundacji do czasu wyborów kierowa-

wał tymczasowo Zastępca Prezesa Włodzimierz Szczepaniak.

Powołanie nowych władz Fundacji nastąpiło na zebraniu w dniu 10 V 1999r.

Rada Fundacji:

doc. dr Józef Mielicki -przewodniczący Rady Fundacji

doc. inż. Mirosław Graliński -v-ce przewodniczący

prof. dr hab. Jerzy Szadowski -członek

mgr inż. Stanisław Pruś -członek

dr inż. Danuta Żyżka -członek

prof. dr hab. Wojciech Czajkowski -członek

inż. Anna Polka -członek

Zarząd Fundacji:

doc. dr inż. Włodzimierz Szczepaniak -prezes Fundacji

mgr inż. Eugeniusz Klimek -v-ce prezes

mgr inż. Teresa Basińska -sekretarz

dr inż. Bogumił Gajdzicki -sekretarz

dr inż. Jadwiga Sójka-Ledakowicz -członek

mgr inż. Alicja Kawiorska -członek

inż. Włodzimierz Dominikowski -członek

Fundacja Rozwoju Polskiej Kolorystyki wypełnia swój główny cel statutowy poprzez gromadzenie i pomnażanie środków finansowych, które następnie wykorzystywane są na wspieranie podstawowej działalności Polskiego Komitetu Kolorystyki oraz rozwijanie różnorodnych inicjatyw na rzecz polskiej kolorystyki.

Jednym z zasadniczych obszarów działania Fundacji jest organizowanie wspólnie z Polskim Komitetem Kolorystyki (okresowo również z Instytutem Barwników i Produktów Organicznych) corocznych seminariów szkoleniowych. Materiały seminaryjne wydawane są każdorazowo w postaci zwartej broszury, w której zawarte są pełne teksty wystąpień plenarnych i doniesień firmowych (tzw. prezentacji).

W czasie odrębnych sesji panelowych przedstawiciele krajowych i zagranicznych producentów barwników, środków pomocniczych, maszyn wykończalniczych oraz aparatury kontrolnej i pomiarowej prezentują zainteresowanym uczestnikom seminarium swoje produkty i udzielają konsultacji technologicznych.

Fundacja wspiera współpracę między Polskim Komitetem Kolorystyki i Międzynarodową Federacją Stowarzyszeń Chemików - Włókienników i Kolorystów, finansuje wyjazdy przedstawicieli Polskiego Komitetu Kolorystyki na posiedzenia Rady De-

legatów oraz podobne posiedzenia związane z udziałem w kongresach Federacji. Współpraca z Federacją przyczyniła się do uzyskania dwóch stypendiów wspierających staże doktoranckie dla Jolanty Sokołowskiej-Gajda (Pł) w wysokości 1000 USD oraz dla Barbary Niekraszewicz (Pł) 2000 Franków Szwajcarskich.

Fundacja wspiera również finansowo współpracę Polskiego Komitetu Kolorystyki z obcokrajowymi organizacjami kolorystów (np. Niemiec, Czech, Austrii) oraz wyjazdy na zagraniczne konferencje współpracujących związków kolorystów.

Fundacja udziela także wsparcia inicjatywom edytorskim. Wydanie książki Józefa Mielickiego pt. „Zarys wiadomości o barwie” w nakładzie 500 egzemplarzy zostało sfinansowane przez Fundację. Książka ta cieszyła się dużym zainteresowaniem. Do końca 1999 roku rozprowadzono 440 egzemplarzy. W czasie seminariów Polskiego Komitetu Kolorystyki prowadzono promocję trzytomowego podręcznika z zakresu chemicznej obróbki włókna, którego autorem jest prof. Stefan Brzeziński. Podjęta została również inicjatywa wydania kolejnej książki tego samego autora z zakresu drukarstwa włókienniczego. W opracowaniu znajduje się pierwsza broszura z cyklu „Poradnik dla mistrza”.

Fundacja prowadzi również działalność związaną z udostępnieniem dla odbiorców krajowych atestowanych materiałów do wykonywania, obowiązujących w krajach Unii Europejskiej i w Polsce, badań jakości barwników i wyrobów włókienniczych. Materiały odpowiadają wymaganiom Międzynarodowej Organizacji Standardów (ISO). Zakupu materiałów dokonywano w The Society of Dyers and Colourists (Bradford, Anglia). Rozpowszechnianie w Polsce prowadzone jest na zasadach sprzedaży po kosztach własnych. Stosowanie do badań atestowanych materiałów podyktowane jest wymaganiami Polskich Norm zgodnych ze standardem ISO. Z materiałów udostępnionych przez Fundację korzystają liczne przedsiębiorstwa, instytuty badawcze, uczelnie i szkoły.

Fundacja wsparła finansowo inicjatywę Polskiego Komitetu Kolorystyki ufundowania tablicy pamiątkowej prof. Edmunda Trepki - nestora polskich kolorystów. Tablica ta umieszczona została w Domu Technika w Łodzi obok innych tego rodzaju tablic upamiętniających działalność wybitnych naukowców polskich. Fundacja pokryła koszty związane z odlewem tablicy w brązie.

Fundacja pokrywa również koszty udziału polskich kolorystów w krajowych konferencjach naukowo-technicznych. Uczestnicy w organizacji zebrań odczytowych i przedsięwzięć propagatorskich. Fundacja organizuje coroczne spotkania integracyjne środowiska kolorystów, których celem jest nawiązanie bezpośrednich kontaktów zawodowych i osobistych.

